LO PEDRÍS

56
juliol 2014

www.lopedris.cat Butlletí trimestral d'informació VILAPLANA

...ha arribat l'estiu!!!

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació
Carme Abelló
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció
Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Premsa on-line
Raquel Virgili

Portada

Josep Huguet Mendizabal

www.lopedris.com

Composició i Impressió
sbm
D.L. T-1553-2000
Tirada 500 exemplars
Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:
Entrada a Vilaplana - Reus - Làmina núm 42

Editorial

■ La redacció

Arriba l'estiu i amb ell arriba la fi dels cursos acadèmics i és l'hora d'avaluar, posar notes i donar resultats.

Aquest any, però, s'ha produït un fet que feia molt de temps que no es donava a Vilaplana, i és que s'ha graduat una alumna que ha cursat íntegrament tots els seus cursos a l'escola del poble.

Aquest fet que ara és remarcable, esperem que aviat sigui un fet quotidià, com també esperem que sigui habitual l'avaluació tan positiva del professorat cap al nivell acadèmic de l'alumnat que surt de l'escola.

Això és fruit de la tasca educativa dels mestres i de la implicació dels pares. Ara que hi ha un augment de la natalitat en el poble que sembla assegurar la continuïtat de l'escola, esperem que aquesta implicació segueixi i que puguem mantenir el nivell acadèmic aconseguit.

■ ■ ■

Sumari

Editorial 2
Entrevista **Montserrat Martorell Mariné** 3-4
Joan Magrané Figueres 5
Carles Duran, un Vilaplanenc al món dels Ral·lis ..... 6 -7
Rutes per caminar **De Tivisa a les Coves de Vilella** 8
Opinió / D'on és? 9
De cinema 10
Novetats editorials 11
Literatura: **Contes** 12
Ajuntament 13
Música ..... 14 - 15
Història local 16
Entitats 17
Música: **Fito Luri** ..... 18 - 19
Activitats 20
Medicina esportiva **L'esport en temps de calor** 21
Endivina qui són? 22
Fotomorfosis 23
Notícies ... . 24 - 25
TXINC TXENC ..... 26 - 27
Història 28
L'escola ..... 29 - 33
La cuina 34
Passatemps 35

Montserrat Martorell Mariné

(Montserrat Joaquim) 78 anys. Jubilada

■ Pep Mestre Anguera

Ha estat més fàcil del què em pensava: Hem conversat, i la conversa ha anat creixent i guanyant pes, brillant en silenci, desvetllant-me racons d'una memòria portentosa. Quan sortia de casa de la Montserrat no he pogut obviar de mirar la botiga i recordar-ne l'olor, la sang presa i les peces de carn, i la mestressa rere el taulell..., pensava que n'havia tret una entrevista petita, escassa. No ha estat fins que n'he fet la transcripció, que hi he detectat la veta. Espero i desitjo que hi pugueu apreciar el gust càlid i agradable del solatge del bo que el pas del temps ens va component, dia a dia.

"Ara, si ho expliques, sembla que no pugui ser, que sigui com un cuento... Com que teníem tan poca cosa, fèiem pel què teníem, estàvem fets d'una altra manera. I ara et vas adaptant al que et trobes..., però em sembla que amb menys també passaríem...; Però ara ja, qui ho atura?"

Com recordeu la Vilaplana de la vostra infància?

Sortíem a jugar pels carrers: a corda, a amagar (per les cases)... amb ben poqueta cosa en teníem prou! Els carrers eren de terra i pedra. A la placeta de cal Teodoro fèiem basses a l'abeurador: teníem l'aigua molt a prop. A part de les hores d'anar a col·legi, hi érem moltes hores al carrer, només sortir de l'escola ja ens veus a tots i totes a jugar!

Per cert, com recordeu l'escola d'aleshores?

Realment molt senzilla. Era una sala de ca la Pepita Júlia. Hi anàvem només noies soles. El cert és que anàvem bastant rectes ja que la senyora Maria ens feia anar dretes! Tot era en castellà, allevòrens era així! Cada vegada que parlàvem en català ens feien pagar cinc cèntims! (que ens deien que eren per les missions..., i ens ho crèiem!)

Tot i que no hi teníem gaire coses per jugar, érem felices i també ens ho passàvem bé! Fas pel que et trobes!

El temps de lleure i les maneres de jugar i entretenir-se han canviat molt. Què recordeu que fèieu en aquell temps?

Després del col·legi anàvem cap a ca la Carme Clàudio a cosir. Hi anàvem totes; era aquest sistema: totes les noies (érem una bona colla!) fèiem brodat i labors i preparàvem el nuviatge, per quan festegéssim. Fèiem llençols, estovalles, coixineres, etc.

Quan ja vam ser més grans, recordo amb molt de tendresa l'anar a menjar la mona. Entre naltros mateixes ens dèiem "Xiquetes, què ens posarem?" Ai! Tot i així érem felices! Érem una colla d'amigues (la Maria Planot, la Núria Bidó, la Maria Domingo, la Teressita i la Roser Paca) que sempre ens ho vam passar molt bé! Quasi tothom anava al mas de Mariné, era una cosa natural! No calia preguntar on s'anava! De fet, aleshores el mas estava més cuidat que no pas ara; també és cert que als amos els agradava que hi anéssim, ja que la gent també es comportava més bé que ara... Preníem el berenar, un tros de mona i feliços!

De més grans, anàvem a plegar avellanes quan era el temps i a espigolar fins que ja no se'n veia ni una... I si en trèiem algun centimet, ens compràvem roba!

Tot plegat ja veus que és totalment diferent d'avui en dia!

També hem de dir que han canviat (i molt!) la Festa Major i altres celebracions que abans eren molt esperades, què ens en podeu dir al respecte?

La veritat és que jo no era massa balladora i no era massa del ball. Per les cases se celebrava tan bé com es podia... Amb els menjars, si es tenia un pollastre de casa o si era una altra cosa, cada casa feia el que podia...

Per Nadal, qui més qui menys es feien ells mateixos els torrons. Naltros portàvem una o dues barres amb les ametlles trencades que havíem baixat a cal Padreny. Abans es baratava molt; la mama devia tenir feina i ho fèiem així...

A les Festes Majors es mirava de fer igual. Abans, com que no se'n tenien, es feia més cas de les coses!

A més a més, malgrat la prohibició, tot es feia en català, no és així?

Tot es feia en català, fins i tot la doctrina. A més, mai s'havien ballat tantes sardanes com allevòrens! I ja veus ara com està tot, ara estan com mig mortes! Ballar sardanes ens agradava molt a tots, n'hi havia de molt boniques i sobretot quan veies qui sabia comptar!

Aleshores, quina diferencia trobeu que hi ha entre el que vau viure i el que veieu que estan vivint els vostres fills. Realment podem dir que avui estem més bé que abans?

A veure, de gana no en vam passar..., el problema el tenien els pares, que havien de fer amb el que tenien.

Ara, si ho expliques, sembla que no pugui ser, que sigui com un cuento... Com que teníem tan poca cosa, fèiem pel què teníem, estàvem fets d'una altra manera. I ara et vas adaptant al que et trobes..., però em sembla que amb menys també passaríem...; Però ara ja, qui ho atura?

Ara poden estar bé amb tot el que tenen però naltros, amb el poc que teníem també érem feliços. Si els Reis et portaven una joguina, ja era molt! T'adaptaves, ja que portaven poqueta cosa..., la capseta de colors, els llàpissos, la bossa d'anar al col·legi. Sempre eren coses de servei. Recordo un any que a la Roser Paca li van portar un Nen Jesús maco preciós (ves que potser més que el de l'Església!) i a mi un de petitet que també estava força bé... (encara el tinc!) Va ser l'any que els Reis van passar pel carrer (abans sempre havien deixat els regals i les coses als balcons o les passaven per les finestres) i, com que no hi havia cavalls, anaven en mules; i els patges, amb el camió del Mario, ens van anar deixant els regals per les cases (com es fa ara). Però només va ser aquell any!

El període de la vostra vida dedicada a la botiga va ser prou llarg, què va representar per a vostè i la vostra família?

Quan vaig posar-me a la botiga jo ja tenia 35 anys, mentre que el Sebastià ja hi va néixer... Clar que si no hagués fet la carnisseria, hauria hagut d'anar al tros o fer confecció com d'altres noies. El cert és que m'ho vaig trobar fet i va ser tot plegat més fàcil. Em vaig haver d'espavilar una mica amb la canalla, però el Sebastià em va ajudar molt, quasi tot ho feia ell!

Ens podeu fer cinc cèntims d'alguna anècdota o vivència que ens vulgueu explicar?

Jo hi estava molt bé a la carnisseria. Una vegada jubilada ho vaig trobar molt en falta! Sobretot per la companyia que feia parlar amb les dones.

Matàvem el be que ens pujaven de Reus i l'engreixàvem a casa, i quan s'acabava, en matàvem un altre (ho feia el Sebastià). De cop, però, veníem gallina; encabat van venir els pollastres i la vedella; i quan va plegar la Jacinta, vam agafar el tocino. Abans, quan érem petits, només es venia be i gallina.., les coses, però, han anat canviant. Les gallines ens les portaven de les cases. La gent tenien gallines, pollastres i ous per les cases.

Per acabar, i atenent a la relació que Lo Pedrís va establir amb vostè i bona part de les seves amigues de la infantesa en la recuperació del conte de La Blancaneus, no ens podem estar de demanar-li que ens expliqui què en recorda amb més afecte.

De jovenetes fèiem teatre a la Sala Parroquial. La que més recordem és la Blancaneus, perquè era en vers i vam disfrutar molt assajant-la a ca les Quimetes i a cal Morell! La van escriure (en català!) la senyora Lola (que també havia fet un drama: "La tragèdia al cim") i la seva germana Maria. A més, elles, per fer-ho encara més bé, van dir-li a l'Octavi (el germà del Paco Sagal, que ja assajava els Pastorets i el teatre) perquè ens ajudés. Això va fer que quedés encara més bé. Érem una bona colla, no només de la nostra edat, n'hi havia de més grans i de més petites. Vam assajar molt de temps..., tant que totes sabíem els papers de totes les altres...

* *

Em quedava pendent l'agraïment que, personalment, volia rendir a la Montserrat i a la "colla d'amigues" que em van ajudar a recuperar el Conte de la Blancaneus. Aquella il·lusió que vam imprimir en aquell repte (impossible!) he mirat de transmetre'l en aquesta entrevista. No sé si l'efecte aconseguit ha estat el pretès, doncs mirar de recuperar i transportar al nostre present, tan canviant, ni que sigui un pessic d'aquells temps és més feina d'historiador que no pas d'entrevistador. Valgui la present a modus d'homenatge al temps, a la memòria i a la realitat d'un poble que, tot i ser petit, alberga grans humanitats.

GAUDÍ
Centre de Reconeixements
Màdics - Psicotècnics
Permisos de conduir i armes
Certificats mèdics d'aptitud esportiva
Certificats mèdics oficials
Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS
Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57
www.centresmedicsbonet.com
reus@centresmedicsbonet.com
Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

Joan Magrané Figueres

■ Pere Mariné Isidro

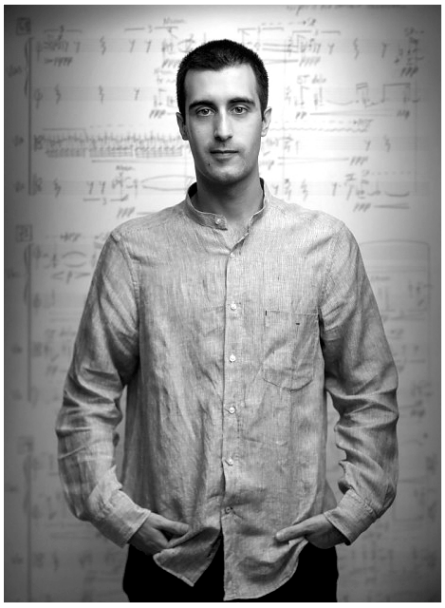
En primer lloc i sobretot, la nostra més cordial enhorabona pel recent Premi Reina Sofía de Composició Musical que lliura la Fundació Ferrer-Salat. Ser reconegut com a compositor, i a la teva edat – 25 anys – no és gens habitual.

Com has arribat fins a aquí? Des de quan es va orientar la teva carrera vers la composició?

Doncs des de ben petit ja vaig descobrir la meravella que era posar notes sobre un paper i poc a poc tot va anar rodat per si sol. Després de començar els estudis de percussió amb en Quim Solé a La Selva i passar també per l'Escola de Música del poble, on també vaig començar el piano, un moment clau fou l'encontre amb en Ramon Humet al Conservatori de Vilaseca. Ell fou qui m'animà a dedicar-m'hi al 100% i m'aconsellà molt i molt bé. Després vingué l'Esmuc a Barcelona i fins ara a París. És a dir, al principi l'aprenentatge fou del tot autodidacte però tot seguit han estat molt importants els professors que he tingut i el seu bon fer i generositat.

Avui potser, de totes les arts, la música contemporània és la menys coneguda pel públic. Com veus la relació entre creació contemporània i societat?

Justament estem en un bon moment per afrontar tota aquesta realitat de cert distanciament entre la música contemporània i el públic, produïda sobretot degut a la mentalitat militant dels compositors del segle XX–mentalitat per altra banda molt necessària i lògica si pensem per què sorgí, i que fou la resposta als totalitarismes i als desastres de les grans guerres que tot ho van qüestionar, inclós també el sistema tonal– però ja des de la generació dels meus professors s'estàn oblidant tots aquests prejudicis i comprenent que la música té com a finalitat principal la comunicació, si no la nostra feina es converteix en un

sense sentit. També és important la reconquesta de l'emoció en front del pur intel·lectualisme, però això és un llarg camí que encara cal explorar en totes les seves conseqüències.

Després del segle XX, amb totes les seves ruptures i vanguàrdies, quins camins li queden al compositor d'avui?

Com deia, cal sobretot oblidar les "prohibicions" establertes per les vanguardies, que al cap i a la fi ja tenen més de mig segle de vida i ja no responen a la societat actual, i no tenir por de transportar a la música tot allò que et mou com a persona també receptora d'art, i comprendre que qualsevol matèria és bona si està ben utilitzada i serveix per a transmetre allò que amb una obra determinada es vol transmetre.

Com definiries la teva música? En què et bases per compondre?

Aquesta és una pregunta més que difícil! Potser cal escoltar-la per trobar, cadascú, la seva resposta... però sí que puc dir que en el meu treball hi tenen un rol molt important certes influències poètiques i també de les arts plàstiques (Pere Gimferrer, Dino Campana, Piero della Francesca, Miquel Barceló...) però també és una música molt influenciada per allò que s'anomena "música antiga", és a dir tota aquella música que va de Lassus o Josquin, passants pels Gabrielli, fins a Monteverdi i aquesta té un impacte molt gran en la meva manera de pensar la polifonia, el timbre i la gestualitat.

Actualment estudies a París, després de passar per Barcelona i Graz (Àustria). Com orientes el teu futur?

De moment m'agradaria quedar-me a París el màxim de temps possible, ja que aquí hi ha moltes oportunitats per treballar en el món de la composició, però és evident que cal tornar i justament aquests darrers anys l'escena musical de Barcelona està canviant en positiu i ja tinc ganes de poder tornar-hi a participar del tot. Per ser més específics: una de les coses importantíssimes que fan que aquí a França hi hagi un món musical més fructífer és que, a diferència del nostre país, hi ha una molt bona llei del mecenatge que incentiva a grans i petits donadors a invertir en cultura.

Vista des de fora, com veus l'educació musical a Catalunya? Algun suggeriment a les autoritats educatives?

Jo, després de la meva experiència, només puc parlar bé del nostre sistema educatiu: la quantitat i qualitat de compositors i també d'intèrprets que actualment estan fent la seva carrera fora és realment increïble i, cosa importantíssima, amb un segell pròpi i amb coses a dir. No obstant cal que les institucions pensin que cal posar-hi els màxims recursos possibles i posar-nos on toca en l'escala de les prioritats, ja que una societat que ha perdut la capacitat de valorar allò intangible –com és l'art i allò que ens dòna– no és en absolut una societat desitjable.

■ ■ ■

Àlex Masdéu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg
Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic: alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

CARLES DURAN, UN VILAPLANENC AL MÓN DELS RAL·LIS

■ Eva Aymamí

De petit havies jugat a futbol, de fet, havies jugat a la U.E. VILAPLANA, què et va fer canviar la pilota pel volant?

Els meus primers passos en l'esport van ser jugant a futbol, a l'equip Santes Creus de Reus, quan es va formar l'equip U.E.Vilaplana; vam ser molts els que vam deixar els nostres respectius clubs per poder jugar tots junts a Vilaplana. Hi va haver una època en què vaig estar alternant el futbol amb les curses; al principi no hi havia gaire problema, potser fallava en un parell o tres de partits per temporada... però a mesura que va anar passant el temps, cada vegada tenia més caps de setmana ocupats per les curses, fins que un dia vaig decidir deixar de jugar a futbol per centrar-me exclusivament amb els cotxes.

A quina edat i en quina modalitat vas debutar al món de les curses?

Vaig començar a córrer quan tenia 10 anys, amb aquesta edat l'única especialitat que es pot practicar és el kàrting. Disputava campionats socials de baix prestigi; però en anar passant el temps vaig anar pujant el nivell de campionat i de conducció, i vaig disputar el Campionat de Catalunya, campionat andorrà, el Campionat d'Aragó, el Campionat d'Espanya i una prova del campionat del món de l'especialitat. Als 6 anys d'haver debutat amb els karts, és a dir, als 16 anys, vaig tenir l'ocasió de conduir un turisme de circuits d'altes prestacions, disputant la Copa Clio Espanyola, i aquest és el meu 4t any als ral·lis. Actualment disputo el Volant RACC, una copa de promoció amb un vehicle en concret, el Peugeot 107, i tots els pilots estan obligats a utilitzar aquest cotxe de manera que tots estem en les mateixes condicions mecàniques i potencials. El Volant RACC és un dels campionats més prestigiosos a nivell estatal, en ell s'inclouen ral·lis de terra i d'asfalt, és un clar aparador de pilots de cara al RACC. Una de les particularitats amb més al·licient és que sempre estàs en el seu punt de mira, de manera que si aconsegueixes despuntar dels altres és el mateix RACC qui t'ajuda econòmicament i acadèmicament per poder anar pujant el nivell.

Quina diferència hi ha entre conduir en un circuit o en un tram?

Són estils totalment diferents, però la particularitat més destacable és que un circuit et permet errors, ja que tens unes grans escapatòries fora de pista; en canvi, en un tram de ral·lis si comets un error et trobes un arbre, una paret o un barranc, la qual cosa el fa molt més perillós.

El fet més important que jo vaig trobar en el canvi van ser les notes del copilot. En un circuit quan has fet 5 voltes ja te'l coneixes de memòria, normalment oscil·len entre 4 i 5 km totals. En un tram, aquestes distàncies es poden trobar compreses entre 5 i 30 km cronometrats en només un tram. Hi ha ral·lis de fins a 6 trams cronometrats, per tant és totalment impossible recordar tot el recorregut de memòria, aquí entra la feina del copilot, que consisteix a narrar-te la carretera que prèviament tu li has descrit a les passades de reconeixements.

Per altra banda, la base de la conducció és la mateixa en tots els estils, és com jugar a futbol 11 i futbol sala, són estils diferents però la base de l'esport és la mateixa. En el meu cas, consisteix a trobar un equilibri entre rapidesa i seguretat, si anés en tot moment al 100% acabaria fora de pista, s'ha de saber trobar el moment adequat per exprimir el màxim d'un mateix, el màxim de la carretera, i el màxim del cotxe.

Has corregut a tota Catalunya i a molts llocs del territori espanyol, hi ha algun tram que t'agradi especialment?

Guardo especial record de tots els llocs on he estat. Al llarg d'aquests anys he disfrutat molt en diferents circuits com Montmeló, Xest, Alcanyís... He disputat centenars de trams de molts tipus, revirats, ràpids, bruts, trencats... un dels trams que més m'ha agradat és el que tenim més a prop, és el de la Mussara, especialment la zona des de l'encre-

VILAPLANA

uament dels Mullats fins a Capafonts, un tram molt tècnic a la zona de pujada, ja que has d'aprofitar el màxim d'espai que et permet la carretera, per no "matar" el cotxe i pujar el més ràpid possible, en la zona estreta dels mullats és qüestió de baixar atacant al màxim en tot moment; el dia que vaig disputar aquest tram fèiem puntes màximes de velocitat de 160 km/h, una bogeria sabent que és una carretera que amb prou feines hi passen dos cotxes quan es creuen.

Quina relació tens amb el teu copilot?

La nostra relació podria dir que és immillorable, és com un germà. Un copilot passa moltes hores amb tu, al seient de la dreta, i la relació ha de ser més que bona, el meu copilot sap en tot moment el meu estat d'ànim, i coneix la meva motivació només sentint la respiració als seus auriculars. Sempre dic que un copilot a part de cantar els revolts ha de fer una mica de psicòleg, animar-te en moments en què et pots relaxar, o calmar-te en situacions que et poses nerviós i agressiu.

Com va la temporada? Hi ha resultats destacables?

De moment no podríem anar millor, hem guanyat dues de les dues curses disputades des del començament del campionat, un inici de temporada impecable, però encara hi ha molts punts en joc, i sobretot hi ha molt de nivell, per tant la tensió és màxima en tot moment,

les diferències són mínimes, la qual cosa et fa estar en tot moment donant el màxim rendiment i no et permet cometre errors que poden ser crucials. A falta de cinc curses, seguim treballant per emportar-nos el campionat a final d'any i poder presentar un programa més bo de cara al 2015, la passada temporada ens vam quedar a les portes d'obtenir el títol, en quedar subcampions.

Un pilot neix o s'hi fa? Què en penses?

Crec que neix un pilot per formar-se. No només un pilot, sinó un futbolista, un jugador de tenis, un jugador d'escacs... Crec que per fer el que fan els grans esportistes d'elit i assolir aquest nivell has de tenir unes qualitats innates, però les hores d'entrenament i sacrifici que han passat aquests esportistes són evidents.

També és qüestió d'oportunitats, oportunitats que alguns s'han trobat i alguns els ha faltat per trobar-se. Si tots tinguessin les mateixes oportunitats canviaria molt la plantilla d'esportistes que són al cim.

Si no poguessis ser pilot, què més t'agradaria ser?

Tinc clar que vull un futur relacionat amb les curses i els cotxes, en algun moment s'haurà d'acabar la meva trajectòria esportiva, o si més no, afluixar el ritme, però d'alguna manera hi vull estar involucrat, si no com a pilot com a assessor, com a mecànic, com a cap d'equip, com a preparador o el que sigui... un exemple clar són els entrenadors de futbol que han deixat de dirigir la pilota des dels peus per fer-ho des de la banqueta. Qui persegueix una passió i/o il·lusió, l'ha de perseguir fins al final i no permetre que ningú li faci perdre.

* * *

Aprofito per convidar tots els vilaplanencs i lectors de la revista Lo Pedrís a acompanyar-me en moments viscuts en cursa des de l'interior del meu vehicle. Ho podeu veure al meu canal de youtube: (DRT competició).

PETIT d'kastro
PLAÇA de L'ESGLÉSIA
i de L'AJUNTAMENT de
VILALLONGA del CAMP
teléfon 977840939
www.facebook.com/petitdkastro

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR
Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.
C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105
AGR BOTIGA
Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

De Tivissa a les Coves de Vilella

■ Ester Borràs Giol

Sortim de Tivissa (315 m) seguint les marques blanques i vermelles del GR 7 en direcció a l'ermita de Sant Blai. Tot i que comença amb una petita pujada, després el camí, amb bocins empedrats, planeja.

Abandonem el GR (uns 100 m abans d'arribar a la pista) per enfilar-nos per un sender que surt a mà esquerra: és lo Grau, l'antic camí per anar a l'ermita de Sant Blai, i que també conserva trams empedrats. Després de la pujada inicial, el sender planeja i ofereix una bona vista de l'ermita de Sant Blai. Es passa per uns bancals abandonats i un petit alzinar.

Arribem a la confluència amb el sender que puja des de la font de Sant Blai. Seguim cap a l'esquerra.

Creuem un parell de pistes forestals i arribem a un pal indicador: seguim la direcció "Monegret - Coll de la Conca - Frides".

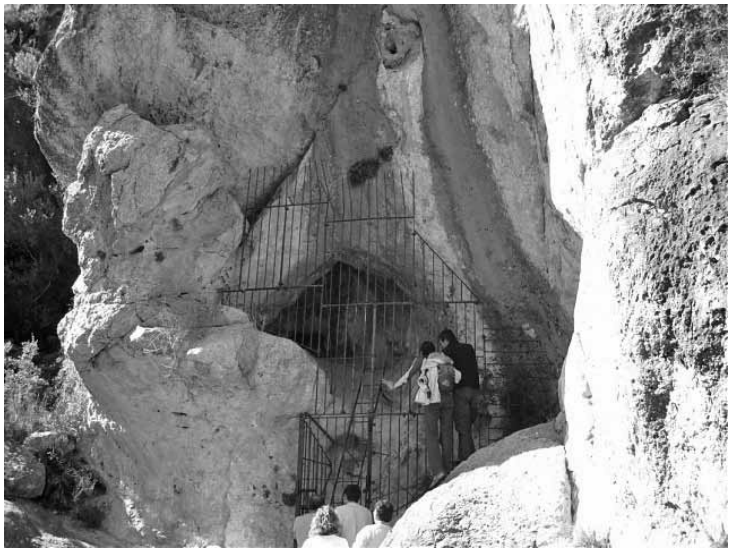
Creuem una altra pista, continuem recte, en direcció sud. El camí s'eixampla.

Arribem al coll de Monegret (480 m) i seguim les indicacions "Barranc dels Fogassos - Coves de Vilella". Caminem per una pista de terra.

Passarem per la vora de les restes del corral de Monegret o farem cap directament a la font de Monegret.

Des d'aquí comencem a baixar, per camí i pista de terra, resseguint el barranc dels Fogassos i els abancalaments que encara perduren. El camí que seguim s'anomena de l'Ametlla o del Peix. El camí-pista és llarg i baixa de forma decidida.

Pal indicador del barranc de Missamaroi. Nosaltres, però, seguim les indicacions de les Coves de Vilella. Passem per l'Estret del Gat i quedem embadalits per les formacions rocoses, que al seu torn contrasten amb els marges, alguns de situats en llocs inversemblants.

Pal indicador del sender de la Sabina de Polesso, si l'agaféssim sortiríem a la pista del camí de Tivissa a Rasquera (on, per altra banda, farem cap més tard). Nosaltres seguim pel camí per on veníem, planejant i baixant.

Pal indicador del sender que segueix cap al coll de la Conca i l'Ametlla de Mar. Això vol dir que, a partir d'ara ja no seguirem el camí del Peix. Nosaltres hem de continuar recte pel camí-pista, barranc avall.

Masia envoltada de conreus cuidats d'ametllers i alguns fruiters. Continuem pel camí fins arribar a un pal indicador "Coves de Vilella", que ens fa girar cap a la dreta.

Arribem a una petita esplanada (250 m) on hi ha un plafó informatiu sobre les tres coves que abriguen pintures rupestres: la del Ramat, la del Cingle i la del Pi. També hi ha altres pals indicadors per a arribar a cada una d'elles. Totes estan protegides per reixes de ferro i, la veritat, és que, des de fora, les pintures no es veuen. Fa més d'un any van netejar els accessos de vegetació.

Seguim l'excursió endintsant-nos pel barranc, tot seguint un petit sender i passant pel llit del barranc.

Arribem a la pista de manteniment de les torres elèctriques i la creuem, seguint el sender, de vegades poc precís. Ens enfilem de valent fins al capdamunt d'un petit turó (470 m). Comencem a baixar per un sender més imprecís encara, fins que enllacem amb el sender de la Sabina de Polesso. Seguim aquest sender, més marcat, cap a l'esquerra.

Al cap de no res arribem al camí-pista de Tivissa a Rasquera. Hi ha un pal indicador. Seguim la pista cap a la dreta, en direcció a Tivissa i Sant Blai.

Cruïlla. Deixem a l'esquerra una pista que va al coll de la Maula i continuem cap a la dreta, en direcció al coll del Ventall, Sant Blai i Tivissa, tot seguint les marques del GR 7.

Passarem per l'ermita (on cal fer parada obligatòria), per la font i els bassiols de Sant Blai, i per l'estret del mateix nom fins arribar al poble.

En total són uns 14 km i unes 4 hores i mitja de caminada.

Mapa: Muntanyes de Tivissa. Escala 1: 15.000. Editorial Piolet.

■ ■ ■

CASAL Vilaplanenc

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Can Vies

■ Mariona Quadrada M.

Com és que encara hi ha gent que no s'adona que el que està passant a Barcelona és molt greu?

Can Vies és el símptoma més clar i recent del neguit social que vivim i que, des de segons quines perspectives, es llegeix com una "vandalitat", així, tan tranquil·lament i sense fer-se preguntes ni voler entrar en els perquès de la situació.

O no és hora de veure que la societat està muntada per uns quants i en direcció als mateixos quants? I la resta? O és que només existeix un pensament únic, una sola manera de fer les coses, que es proclama com la "correcta", en definitiva com a veritat absoluta?

Seria d'agrair que, a hores d'ara, tant que ens ventem de la societat del coneixement i l'excel·lència i tants estudis que tenim, etc..., fóssim capaços de girar el prisma i veure la realitat des de més òptiques.

Com és que només ens fixem en allò vistós, en l'espectacle mediàtic que proporciona? en la conseqüència, sense context ni coneixement de causa si no ens hem preocupat d'acostar-nos sense prejudicis a altres idees i propostes de vida que no les unidireccionals, per a molta gent, caducades o no desitjades?

Si continuem amb la bena als ulls i no ens adonem que moooolta altra gent no vol aquesta construcció de ciutat o societat parc tematitzada on els somnis i les inquietuds es concreten comprant o tancant-se a casa i no obrim la porta als anhels, que com a persones tenim per construir un altre model més humà i més digne per a TOTHOM, ho tenim molt malament perquè el moviment creixerà com una carabassera.

Les 20.000 persones de dissabte encara són poques, consellers, alcaldes i sequaços?

Des de mi, diàleg sí, hi crec; ara, si hem de parlar de violència, fem-ho, però en tots els sentits i sense demagògia ni victimisme, per favor.

D'ON ÉS?

Ella és de Barcelona

És la Mercè Rodoreda

■ Antònia Farré Santfeliu

És ben conegut que és una escriptora catalana d'abast universal que va rebre el Premi d'Honor de les Lletres catalanes el 1980, entre d'altres premis. Però no és tan coneguda per la seva obra plàstica, a la qual s'apropà durant un període de temps de la seva vida que anà des dels últims anys que residí a París fins que guanyà el Premi Victor Català — l'any 1957, moment en el qual decidí dedicar-se únicament a l'escriptura.

Mercè Rodoreda, que vivia un moment molt dur de la seva vida- dues guerres i l'exili, utilitzà la pintura com un mitjà d'expressió i evasió quan no podia fer-ho a través de la novel·la llarga:"Pintar per poder escriure", va dir.

L'excusa era bona per pintar: una malaltia als braços li impedia, deia, escriure. Però amb aquests mateixos braços i en aquesta mateixa època, desembre de 1946, cosia com una condemnada a casa per poder subsistir en la dura postguerra a París; també escrivia poesia i acabaria pintant i component collages... Tot plegat li permetia guanyar uns diners extres, sobretot quan se li acabà la feina de modista

Segons Mercè Ibarz: "La seva pintura és com la seva literatura: procés espiritual, experimentació ètica i estètica, un conjunt d'imatges obertes de bat a bat que no deixen impertèrrita la nostra mirada, ens toquen".

L'estil plàstic de l'escriptora es caracteritza per la senzillesa. Rodoreda digué que el més senzill és el més difícil d'aconseguir, el més elaborat. La seva principal influència en l'expressió plàstica fou Paul Klee i en menor mesura Joan Miró, Jean Dubuffet, Vasili Kandinsky o Pablo Picasso.

Es calcula que Rodoreda arribà a pintar 150 quadres dels quals només una vintena estan en possessió de la Fundació Mercè Rodoreda i els altres resten repartits entre particulars perquè es vengueren en una exposició que es féu l'any 1991 a Calldetenes.

Josep Tost
QUEVIURES I TRANSPORTS
Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Servei Oficial: Lucas CENTRE AUTOTECH
Tallers Rafel Sans
Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Ara fa un segle (I)

■ Joan M. Rovira

Imagineu-vos el matí d'un 28 de juny d'ara fa un segle. Un xofer s'ha extraviat pels carrers de la ciutat i intenta maniobrar marxa endarrere. En el seient posterior dos passatgers resten neguitosos. Saben que molts ulls es fixen en ells i la majoria no ho fan de manera gaire amable. Fa ben poc ja han patit un atac.

Ella, embarassada, potser es toca la panxa. Ell sap que la seva dona no hi hauria de ser però no s'ha pogut negar a que l'acompanyés en aquell viatge com a regal d'aniversari. Han passat molt junts des de que es van conèixer en un ball ja feia un quart de segle. Massa humiliacions i maldecaps fins que la seva família va acceptar-la i es van casar. Com tantes coses a la seva vida, fou tant un tema d'Estat i un afer internacional.

Diverses morts a la família l'havien col·locat com a hereu de l'imperi Austro-hongarès, un estat moribund que intentava guarir. Els seus fills no serien mai emperadors. Era el preu que havia pagat pel seu matrimoni a banda del fet que la seva dona no l'acompanyés en els principals actes socials. Com podia negar-li aquell petit viatge? De fet, ell tampoc mai seria emperador.

Cada home té les seves pròpies tribulacions. Ben a prop del cotxe, aquell jove idealista no es podia creure tenir a l'Arxiduc a tret. Feia ben poc maleïa la seva sort. La seva organització havia fallat amb una bomba. Ara ell no malbarataria la nova oportunitat amb la pistola que portava a la butxaca. Dos trets acabaven amb la vida de l'Arxiduc i la seva dona. Dues morts a les que seguirien un mínim de deu milions més, incomptables ferits i la destrucció de 4 imperis. Al cap d'un mes començava la Primera Guerra Mundial.

Foren 4 anys, de 1914 a 1918, on els països europeus es dessagnaren, esprement al màxim les seves possibilitats humanes i econòmiques. Aquest conflicte anomenat la Gran Guerra -de forma il·lusa es pensava que no n'hi hauria cap de major- no ha estat tan extensament tractat en el cinema com la Segona Guerra Mundial. Però tenim bons exemples per entendre la guerra i algunes joies del cinema.

Després d'una mobilització en la majoria de casos eufòrica i voluntària, les primeres batalles estan a punt de doblegar els francesos el setembre de 1914 però finalment el front s'estabilitza després de l'anomenat Miracle del Marne. Vet aquí la nostra primera parada. Le héros de la Marne (1938) drama familiar amb rerefons històric.

Comencen a cavar-se trinxeres per passar el dur hivern de 1914, potser la imatge més característica d'aquesta guerra. Una línia en tot el front occidental que anava des de la frontera suïssa fins al canal de la Mànega, una immensa obra que era molt més que un forat a terra. Un matí gèlid, malgrat la propaganda, malgrat l'odi acumulat passa l'impensable. De sobte els homes que es mataven surten a la terra de ningú per felicitar-se el Nadal, intercanviar-se regals i sí, fins i tot jugar un partit de futbol. Aquest fet real es retrata al film Joyeux Noël (2005).

Malauradament aquesta camaraderia i bona voluntat aviat desapareix i la matança continua. Resulta difícil de transmetre què devien sentir aquells homes a punt de llançar-se a la terra de ningú després de sentir un xiulet només per trobar-se amb les bales de les metralladores, a vegades només per servir als somnis megalòmans dels seus caps. Parths of Glory (1957) de Kubrick és una obra mestra del cinema bèl·lic que ens porta la cruesa de la batalla però encara més els jocs de saló que decideixen la vida de milers d'homes i com aquests, després de patir allò que no està escrit, es rebel·len. D'entre els molts sentiments que nota l'espectador, potser la indignació per l'absurditat de tot plegat és el més potent.

Òbviament la guerra no va acabar així, amb la rebel·lió de les tropes. Les autoritats aconseguiren posar ordre i així el joc macabre va poder continuar. Però millor deixem-ho pel següent número...

■ ■ ■

■ Raquel Virgili

"Tapias variades"

Les receptes dels oients d'**El Suplement** de Catalunya Ràdio

Plats que han fet obrir la gana als oients durant quasi vint anys i els han despertat l'interès per la cuina d'arreu del país.

"Amb molta naturalitat, ens telefonen o ens escriuen per oferir-nos la seva millor recepta. Ens l'expliquen amb detall, d'una manera preciosíssima; de vegades, des del record amorós de la mare o de l'àvia que ho feia tan bé. I llavors l'antena s'omple de textures canviants i de la riquesa de les diferents parles, del nord al sud i de l'est a l'oest del país.

[…]

Tenim a les mans un tresor. Recull tradició i modernitat, pobles i ciutats, joventut i maduresa. Plats lleugers i menges que requereixen hores i hores de dedicació. Amb tots els gustos i sabors."

(Del pròleg de Sílvia Cóppulo)

Les receptes

Al llibre hi trobarem classificades receptes de tot tipus, acompanyades de grans fotografies: sopes, salses i acompanyaments, verdura i hortalisses, pasta, arrossos, ous i altres entrants, carn, peix, postres i fruita. S'hi troba detallat, a més del procés d'elaboració i els ingredients, el tema del programa en el qual es va fer referència a la recepta i les dades de l'oient que la va aportar. Autor: Pere Tàpies

Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: Escudella, núm. 2
Preu: 14,90 €

"Avui jugarem a relaxar-nos"

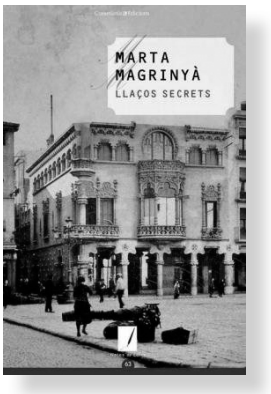
Guia per millorar l'atenció i la concentració de nens i joves, a casa o a l'escola

Seguir el ritme accelerat que imposa la vida actual no és fácil i sovint provoca estrès i ansietat, fins i tot en els nens i els adolescents. Cal que pares i Mestres actuem per afavorir el seu benestar familiar i el seu rendiment escolar.

Avui jugarem a relaxar-nos? planteja més de seixanta activitats senzilles i agradables, de curta durada, mitjançant tècniques bàsiques de respiració, relaxació, consciència plena i visualització, que es poden fer individualment o en grup, a casa o a classe, al matí o al vespre.

Dirigides sobretot a nens i nenes de 6 a 12 anys, aquestes activitats potenciaran la intel·ligència emocional dels teus fills i milloraran les seves habilitats cognitives, com la memòria, l'atenció i la concentració. I tu trobaràs una manera nova, positiva i agradable de relacionar-te amb ells. Ensenya als teus fills a relaxar-se, perquè estiguin més tranquils, dormin millor i se sentin més segurs.

Autores: **Glòria Martí i Carme Marrugat**
Editorial: Angle Editorial
Col·lecció: Inspira, núm. 38
Preu: 17,90 €

"Llaços secrets"

Una novel·la situada en la postguerra de la ciutat de Reus que ens parla dels qui saben demostrar valentia i amor en els moments foscos.

L'any 1947, en plena postguerra, un desconegut arriba a Reus provocant temibles sospites. Al mateix temps, un nen troba una valuosa joia dins un refugi antiaeri. Aquest fet accidental desencadenarà una situació molt perillosa que unirà dos secrets. La ciutat aconseguirà descobrir la identitat del foraster però només els implicats podran conèixer les seves veritables intencions i la venjança que amaga la joia recuperada.

Autora: **Marta Magrinyà**
Editorial: Cossetània Edicions
Col·lecció: Notes de color, núm. 54
Preu: 13,50 €

■ ■ ■

TAXI
SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places
L'Aleixar
mòbil 689 029 326

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA
Sant Isidre, 7
43380 **VILAPLANA**
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

Dietètiques Cabré, C.B.
peso forma
ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Medea

■ Soraya Àvila Joanpere

(Dona sola al terra, amb un cadàver embolicat al costat de fa dies)

En Joan ja ho deia que s'acabaria malament. Tantes disputes per un tros de terra; tantes baralles per una llengua que al cap i a la fi sempre serà nostra, deia. Però jo no m'ho pensava pas, que s'acabés així.

Fa uns anys, quan en Joan i jo encara festejàvem, anàvem a les manifestacions plegats, i fins i tot ens sentíem orgullosos de la nostra manera de fer, com si fóssim l'únic poble capaç sempre de fer-se sentir sense haver d'aixecar molt la veu.

En Joan sempre deia que marxaríem a França, si mai passava alguna cosa així. França no s'hi posa mai en guerres, em deia. Però en Joan sempre ha estat poc valent. Oi que sí Joanet, que tu no gosaves mai replicar? I ara no sé on (t')ets... Ai Joan, tu ho entendries això que he fet, oi que sí? Segur que sí Joan...

Tot va començar quan a l'Antonieta li van prendre la plaça a l'escola. La pobra no sabia fer classes en cap altra llengua, perquè ella pobreta s'havia criat en català.

Després la Neus, la Gisela i el Fermí, que els van fer fora i van posar al seu lloc tres professors de Madrid, que només parlaven als nens en castellà. Sense adonar-nos-en havien anat interrogant a cada nen sobre els seus pares, sobre la seva llengua, sobre com parlaven amb els avis...

Un dia en arribar el Rogeret de classe, va dir que havien pres en Pere (en Pere, el fill de la Marina!) i en Josep, el germà del Pau, i la Laia, la néta de la senyora Consol, i que eren uns homes amb unes porres i que els havien pres a l'hora del pati quan jugaven a futbol.

A partir d'aquell dia el Roger no va tornar a l'escola; molts nens, no van tornar a l'escola! I cada dia ens trucàvem, amb les mares, que ja no teníem altra cosa a fer que estar-nos a casa, perquè només els homes tenien dret als nous llocs de treball estatals, i les nostres feines ja no valien si teníem els cartells de la botiga en català o si havien trobat que érem professores d'una part de la història que resulta que no havia existit mai.

Cada vegada que sentia sonar el telèfon m'agafava aquella punxada al melic; cada dia s'emportaven més nens, i cada dia hi havia més mares desesperades. Els homes? Els homes que cedien i treballaven per l'estat, cada vegada feien un posat més foraster, i els homes atrevits a qüestionar, sortien un dia prometent tornar amb aquell pare vell que van tancar, o aquella filla que van prendre... i tornaven sols. Fins que van deixar de tornar.

I justament tu Joan t'havies de fer el valent? Ai Joan... si ja sé que ho vas fer per nosaltres. Perquè els carrers cada dia estaven més plens de misèria, de fogueres de llibres, de banderes cremades i de racons plens de crits. Jo hauria volgut que els teus crits servissin d'alguna cosa Joan, perquè el dia que van venir sí que vas ser valent. I vas cridar, vas cridar molt perquè et prenguessin a tu i no a ell. Però ara jo ja estava sola... i han tornat. I jo Joan estava molt espantada, perquè diuen que els prenen a Àfrica, diuen que els torturen i que els omplen de ràbia fins que xisclen molt fort i se'ls inflen les venes dels ulls de vermell. Diuen que els renten el cervell a cops de ferides i que si no els abandonen i es moren de gana enmig del desert.

Jo no sé si no vaig pensar en res o si vaig pensar en tot això alhora, però quan els vaig sentir trucar, en Rogeret encara dormia... i vaig anar cap al seu llit, i li vaig fer un petó molt fort, sentint que era el petó de bona nit, que era el petó de l'endemà, i que era el petó d'una vida petita. Encara no sé d'on vaig treure la força, però amb una mà vaig tapar-li la boca bruscament, i amb l'altra li agafava el nas perquè no respirés. Només en va faltar una altra... perquè em tapés ben fort els ulls que se'm fonien.

Quan van acabar de pujar les escales, van tirar la porta a terra i van seguir els meus plors fins on jo era. Em van apartar d'ell i el van agafar en braços sense adonar-se que ja no hi era... ells no miren, no tenen ulls pels humans, Joan! Són bèsties! Si m'haguessin vist els ulls s'haurien adonat que el cor em tremolava mig de por i mig de satisfacció.

Quan van ser al capdavall de les escales, vaig sentir un silenci etern. Em vaig aixecar a poc a poc, i vaig anar cap a la porta. Quan em vaig atrevir a aguaitar per la barana, el cor em va fer un salt i les cames em van córrer avall. Vaig anar fins a ell i el vaig abraçar fort... ells havien marxat. Ja no els servia.

Qui ho havia de dir eh Joan que acabaríem així? Tantes disputes per un tros de terra; tantes baralles per una llengua que al cap i a la fi sempre serà nostra...

Jo no sé si mai més serà meva alguna cosa.

■ ■ ■

TECPERVAL, S.L.
TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Instal·lacions JF

- ***Electricitat, Gas, Aigua.***
- ***Calefacció i Aire condicionat.***
- ***Aprofitament d'aigües grises i pluvials.***
- ***Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.***

http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici

Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinet.cat
620 272 212

Ajuntament de Vilaplana

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde

Comencem les obres del consultori llargament reivindicat

Aquest mes de juliol començaran les obres del nou consultori mèdic, llargament reivindicat. Es tracta de la construcció d'un nou edifici de planta baixa que pretén posar al dia el servei de salut pública que necessita el municipi. L'actual equipament té més 40 anys i s'ha quedat obsolet.

El nou consultori estarà ubicat en els terrenys de la casa del metge i tindrà una superfície de 129 m2. Ocuparà l'espai on ara hi ha el garatge, el consultori i part de l'exterior, quedant segregada de la finca la vivenda, que es podrà destinar a altres usos.

Les dependències de l'equipament constaran d'un accés, sala d'espera, dues sales de consulta, bloc sanitari, magatzem, quartet de neteja i sala de maquinària. Les prestacions del centre estaran d'acord amb les característiques geogràfiques i poblacionals que han de tenir els centres sanitaris, necessàries per oferir els serveis d'atenció directa a l'usuari i també garantir-ne l'accessibilitat.

Les obres s'han adjudicat a l'empresa Genís Torres, SL i tindran una durada de vuit mesos. Mentre aquestes durin, s'habilitaran uns espais a la vivenda del metge per donar el servei provisionalment.

Amb aquesta inversió es donen per finalitzades les infraestructures bàsiques necessàries de Vilaplana. Sense cap mena de dubte, la del nou consultori és la més important de l'actual exercici amb un pressupost d'adjudicació de 178.867 €, subvencionada amb 164.710 € (el 95%) pel Pla d'Acció Municipal de la Diputació.

Per arribar fins aquí, ha calgut treballar conjuntament i molt amb els Serveis Territorials de Salut de la Generalitat i els serveis tècnics de l'Ajuntament de Vilaplana per fer viable i encabir als terrenys tots els elements necessaris per aconseguir dotar l'equipament de tots els serveis conforme a les exigències tècniques i sanitàries. Cal agrair la col·laboració i l'entesa que sempre hi ha hagut entre les parts fins a la redacció definitiva del projecte.

Tot i que ha estat laboriós, ens podem donar per satisfets amb les obres del nou consultori mèdic, que una vegada estigui enllestit deixarà ben cobertes les necessitats sanitàries de Vilaplana per molts i molts anys.

Les eleccions europees evidencien que Vilaplana vol votar

Vilaplana, des de sempre, ha estat un poble electoralment participatiu, es pot comprovar mirant els percentatges de participació de les eleccions que s'han anat celebrant des de la restauració de la democràcia. Les eleccions europees són, però, unes eleccions de segon ordre on, per diversos motius, els ciutadans tendim a anar a votar en menor mesura que en d'altres eleccions.

El passat diumenge 25 de maig de 2014, 471 vilaplanencs estaven en disposició de votar a les eleccions europees i, d'aquests, 317 ho van fer, és a dir un 67,3% dels que tenien dret a vot el van exercir. L'any 2009 la participació va ser del 53,4%, per tant la participació va augmentar 14 punts, tota una mostra de les ganes de votar que tenim els vilaplanencs i vilaplanenques.

Pel que fa al resultat, tots els partits que defensen la convocatòria de la consulta del 9N (ERC, CIU i ICV) van augmentar el seu suport respecte als anteriors comicis i entre els tres partits van aconseguir el 85,3% dels vots vàlids emesos, mentre que l'any 2009 aquests tres partits van rebre el 58,75% de vots. Per tant, les tres formacions van registrar un augment considerable.

La coalició L'esquerra pel dret a decidir, formada per Esquerra Republicana de Catalunya, Nova Esquerra Catalana i Catalunya Sí, va guanyar les eleccions amb 133 vots (42,35%), CiU va obtenir 106 vots (33,75%), ICV en va rebre 29(9,23%), el PSC 21 (6,68%) i el PP va obtenir 8 vots (2,54%), entre d'altres candidatures.

La lectura dels resultats referma la voluntat de la població per exercir el dret de vot en un context en el que el país vol decidir el seu futur polític a la consulta del 9 de novembre. Vilaplana, tal com va succeir en la resta de municipis de Catalunya, va llançar un missatge clar de que volem votar.

La Tartrana de Cal Munter
Confort en Allotjament Rural
Àngel Guimerà, 9 - 43380 **VILAPLANA**
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat i calefacció
Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

Apuntes sobre mi 1er disco Semilla de libertad

Aproximación a mi trajectoria musical

■ Katí Dadá

Cuando recibí la propuesta por parte de mi amiga Mei de escribir un artículo sobre mi último trabajo, esto es el lanzamiento de mi primer disco en solitario "Semilla de libertad" me pareció una idea estupenda, pero a la hora de la verdad se me hace más difícil… Más que nada por las amplias posibilidades, lo primero que me viene es agradecer a lo Pedrís este espacio y darle la enhorabuena por todos estos años de trabajo y por la labor tan positiva que creo que aporta por supuesto al pueblo, y también a la idea de lo que es una Comunidad de cualquier tipo. Este espacio de información, noticias, reflexiones, artículos, viajes, dibujos infantiles, es de gran riqueza humana y social y sirve de conexión y de plataforma para ideas muy diversas. Un ejemplo a seguir sin duda para mucha gente…¡Enhorabuena Lo Pedrís! Lo segundo se me hace superficial hablar de mi disco sin hablar de quién yo soy.

MIS INICIOS

Comencé a cantar cuando conocí a Pere Mariné, por ese entonces, aquel inquieto adolescente de formación clásica tenía una innovadora idea en mente: formar una banda de un estilo inédito en España: el reggae. Difícil empresa teniendo en cuenta en que por aquellos años, los primeros 80, el reggae era un estilo poco conocido en nuestro país, y, en lo concerniente a Madrid prácticamente nadie lo tocaba. A mediados de los 80 existía ya en Madrid un número suficiente de gente de afuera que si conocía el estilo reggae y se formó un grupo de músicos africanos llamado The Masters, seguro que también hubo grupos autóctonos que investigaban en el reggae, pero ninguna propuesta sólida para el entonces super activo panorama musical de la llamada "movida Madrileña" Cuando recibí la propuesta , Pedro llevaba años intentando encontrar una cantante,(estaba empeñado en que fuese una voz femenina, lo que complicaba aún más la ya difícil apuesta,) sin

conseguirlo. Yo no era cantante pero acepté, tampoco tenía nociones de lenguaje musical, y era muy consciente del reto, pero de algún modo sentí que en ese momento estaba pasando uno de esos trenes de la vida que si lo coges, te va a llevar a lugares muy interesantes a los que jamás irías de no ser por esa decisión . Y también intuyes que ese tren no va a regresar : o te subes o lo pierdes… Y esa decisión transformó mi vida y me llevó a muchos lugares , uno de ellos, muy especial, que en cierto modo me marcó,me refiero a un pueblo chiquitito al pie de una impactante montaña: se llama Vilaplana, por cierto, ¿os suena de algo?

LAS MÚSICAS DEL MUNDO

Durante el largo caminar de Desakato Dadá, me fui lógicamente formando como cantante y para ello me matriculé en Academias de música y cursos de voz y tuve la suerte de asistir a numerosos seminarios y Talleres de la Escuela Vox Mundi,. En la filosofía y el trabajo musical de esta Escuela encontré un lugar en el que hallaba una identidad que se adecuaba a quien yo soy y a mi sentir: La música popular, tradicional, étnica y folklórica de cualquier lugar del planeta como medio de comunicación, expresión y unión a través de canciones de todo el mundo. Empecé a impartir estos Talleres con bastante éxito teniendo en cuenta mis posibilidades, y hallé en ello una nueva manera de labrarme un hueco en la difícil profesión de músico que me permitió continuar como profesional y como forma de vida… Esta experiencia dio como fruto el grupo vocal de canciones del mundo : Las Lavanderas .

MIS RÁICES REENCONTRADAS:

Tuve la oportunidad de conocer mis raíces haitianas a la edad adulta , y no puedo dejar de agradecer a Pedro y a su familia el apoyo y el ánimo para dar ese paso …El viaje a Haití fue impactante, en más de un sentido conocí además de mi padre, a mis hermanos ,tíos y una infinidad de primos y parientes. Desde el primer momento me sentí en Haití como en casa. Tras empaparme de música haitiana, las melodías en creole haitiano fluían facilmente de mí, como si llevasen mucho tiempo guardadas en algún rincón escondido del alma, esperando a ser cantadas…De ahí impulsé el proyecto D'Akí D'Haití.

SEMILLA DE LIBERTAD

Tras el seísmo que asoló Haití recibí el encargo de componer una canción que hablase de mis impresiones sobre aquel dramático acontecimiento. Así nació la canción "Semilla de libertad", como tema original de la banda sonora del documental "Y también Gaëlle" dirigido por Natalie Hälla y estrenado en el Festival SEMINCI 2011. Poco a poco empecé a componer canciones en esta línea, es decir, a trasladar una fusión , o un encuentro de la cultura Hispana con la Haitiana, para expresar sentimientos y sensaciones personales..

Elegí este título por varios motivos: Porque fue la canción que sirvió de punto de partida al disco. También porque me gustan estas dos palabras juntas: creo que evocan muchas cosas, principalmente porque la libertad es un concepto que a todo el mundo le llega,

VILAPLANA

es uno de los bienes más preciados o incluso podría decirse el más preciado de todos, es un concepto personal y universal a su vez, Subjetivo y objetivo, En fin invita a un montón de reflexiones y finalmente para plasmar de algún modo mis orígenes haitianos, al ser Haití la primera nación negra que logró abolir la esclavitud, un siglo antes de la abolición oficial .

EL PROCESO DEL DISCO

La creación y producción ha sido larga, el hecho de no dominar un instrumento ha ralentizado el proceso , Aunque tuviera las canciones hechas , estaban a capella desnudas, había que vestirlas . El proceso de un disco se compara muchas veces con el de un parto y es que tiene muchos puntos en común, luego la Presentación del disco sería como el bautizo con mucha gente querida siendo testigo.

Tenía que darle una coherencia, de ahí la decisión de hacer un disco con instrumentos acústicos, sin batería, sintetizadores, ni guitarras eléctricas (salvo en el último corte).

Escogí 7 canciones, durante el proceso surgían otras ideas o posibles canciones pero hay que decidirse. En esos momentos de inspiración te brotan espontáneamente ideas y luego hay que trabajarlas, a veces puedes dar muchas vueltas con una canción hasta que le encuentras salida, como me ocurrió con "Taza de soledad" tema que abre el disco, otras sale rodada como "Cantar para vivir", (corte 2)…El disco ha salido bastante ecléctico y para ello he tenido que contar con diferentes músicos. He sido afortunada, he contado con músicos amigos de siempre y con cantautores tan buenos cono el cubano Orlis Pineda, o guitarristas geniales como el increíble Raul Kiokio que me han hecho acompañamientos con muy buen gusto…La sorpresa vino desde Chile, con la banda La Chilombiana y su sección de vientos y múltiples instrumentos de percusión…La canción haitiana interpretada por ellos es la más bailable: Esta:"Dodine" (corte 4)el El Alba (corte 5) son las dos que no son composiciones propias.

EL CROWDFUNDING

Este medio de financiación popular y colectiva ya está dejando de ser tan

desconocido, pues es una herramienta cada vez más utilizada por creadores y artistas que carecen de medios y/o subvenciones para hacer realidad sus proyectos. "Semilla de libertad" también ha sido posible gracias al crowdfunding a través de la Plataforma on line "Verkami".

Es un proceso en el que tienes que tener las cosas muy claras, el proyecto bien explicado y cerrado, con todas las cuentas hechas, elaborar toda una lista de "recompensas" para dar a cambio de las aportaciones y muchas más tareas… Todo esto te exige tiempo y dedicación, poner todas tus cartas sobre la mesa para jugar a este juego no libre de riesgos ya que si no llegas al objetivo planteado en el plazo marcado, pierdes todo lo acumulado…Te pasas muchas horas delante del ordenador, entre otras cosas para promocionarte en la web, que exista información suficiente sobre ti. Este apartado me llevó su tiempo porque en 27 años de trayectoria , con varios proyectos emprendidos , me resultó difícil resumirlo todo para las exigencias de la comunicación rápida de nuestros días…Al final sin darte cuenta se crea todo un equipo , entre músicos, técnicos y profesionales de otras áreas.. El video de presentación exige una serie de concdiones técnicas y el diseño gráfico lleva horas! Lancé el crowdfunding mucho más tarde de lo que tenía planificado: hubo un momento en que me quedé estancada el proyecto se me hacía muy grande. Demasiadas cosas a coordinar para mi sola. Estoy acostumbrada a este trabajo ya que durante toda mi trayectoria he realizado las tareas de management y difusión de mis grupos. Desde organizar internamente las cosas hasta las contrataciones en los sitios donde he tocado. Así que pensé que podría también con esto, pero lo cierto es que me desbordó… Y otra vez apareció alguien mágico, por primera vez una persona que se ofrecía a ayudarme y juntas lo sacamos adelante. Su entrega ha sido muy grande y ante algo así, solo puedo sentirme profundamente agradecida.

OBJETIVO ALCANZADO

De alguna manera me atreví a arriesgarme, porque contaba con mucha gente a mi alrededor, que ahora podían ayudarme como mi familia, familiares y amigos compañeros de trabajo, y todos respondisteis. Pero un disco tiene muchos gastos y había que apostar alto para poder materializarlo, y no las tenía todas conmigo para un apoyo "masivo" .Una noche durante el período de crowdfunding, asistí a un cóctel convocado por la Embajada de Haití con motivo de FITUR y me presentaron al Padre Jose Miguel de Haro de la Asoc. "Acoger y compartir". Aproveché esta ocasión para contarle las diferentes actividades en las que participé o impulsé para recoger fondos después del seísmo para la Asociación. Alguien le dijo en ese momento que ahora yo buscaba financiación para mi disco , Jose Miguel me miró y me dijo:" yo puedo ayudarte, a cambio de que hagas una tirada solidaria". De esa forma el crowdfunding llegó a su objetivo .Los fondos derivados de la venta de esta tirada son para la acogida en orfanatos para 60 niños que actualmente viven en la calle en Puerto Príncipe o incluso la construcción de uno, en el barrio dónde están actualmente.

Estoy muy satisfecha con el resultado del crowdfunding, pude pagar a todo el equipo, precio de "amigo" claro. También ha habido gente que ha participado totalmente gratis. Ha sido una experiencia enriquecedora, un gran aprendizaje. He trabajado mucho y pasé por varias fases , todo desembocó en la oportunidad de hacer La Presentación del disco en La Casa de América de Madrid Y aquí sigo, feliz con los caminos que se abren mágicamente y con ganas de compartir los frutos de todos estos años, . ¡Semillas de Libertad, para todos! ¡Para seguir amando, soñando, luchando y caminando ! "

■ ■ ■

EL CASAL VILAPLANENC

Breu aproximació històrica a la seva funció social dins del poble

■ Mireia Ferré Mateu

En aquest article plantejo un estudi de la societat en el seu conjunt, les persones i la seva vida quotidiana. Aquest estudi el faig a partir d'una entitat del poble de Vilaplana: el Casal Vilaplanenc, un espai totalment social on avui dia s'hi reuneix el poble i on s'intercanvien tot tipus de relacions i comunicacions socials. He escollit aquesta entitat perquè és la que millor exemplifica les relacions socials del poble. Actualment és el punt principal sobre el qual s'articulen les relacions socials i punt de trobada de gent de moltes edats, des dels més petits, passant pels joves, els adults i les persones grans, que passen moltes tardes jugant a cartes.

Aquest lloc tant important per el poble i la seva població, ha tingut una història, i aquesta arrenca en el punt en que la gent va fer una petició i va proposar la creació d'un local social que els permetés reunir-se de tant en tant.

Integrants de l'entitat

Com s'ha anat veient al llarg de la història, el Casal Vilaplanenc ha estat integrat per gent del poble amb ganes de comprometre's i de invertir part del seu temps per tal de assegurar continuïtat i funcionament de l'entitat.

Ha estat formada per persones de moltes edats i d'ideologies diferents, però tots amb la mateixa voluntat de seguir endavant amb la iniciativa de dotar al poble d'un espai social i local. Cal dir, però, que al llarg de tota la història del Casal, hi ha hagut alts i baixos i moments de més o menys lucidesa, ja que no totes les persones son iguals i és normal que de tan en tant hi hagi un xoc d'interessos entre la Junta i els cambrers del bar, o amb el tema de la piscina, o bé amb el Grup de teatre. El que és important, es que fins avui dia tot ha seguit funcionant i no s'han produït trencaments ni separacions entre unes entitats i les altres. Per sort, el sentiment general i col·lectiu que ha predominat ha estat el de crear un espai social i local per a tota la gent de poble.

Alhora de proposar els membre de la Junta, es pretén que tothom del poble en algun moment o altre, hagi passat per la Junta del Casal, i per la responsabilitat de gestionar un patrimoni social. Així revisant les actes, veiem que els membres de la Junta arriben a representar el 65 % de la població total. Cada 4 anys es renova una Junta de 7 membres en la que es reuneixen des de jubilats fins a joves majors de 18 anys.

Funció social

Les funcions principals del Casal Vilaplanenc són:

- Esdevenir un punt de trobada per a la gent de totes les edats, ja que es tracta d'un gran espai amb bar, piscina, poliesportiu i teatre, i és el punt de trobada de la població de Vilaplana.

- Dinamitzar al poble i les seves relacions amb l'exterior, com ara, contractar grups de música pel teatre, convocar actes amb il·lustres forans, actes culturals i de Festa Majors, assembles, les 24hores de futbol sala, curses de natació,... Es tracta d'agilitzar al poble i donar-lo a conèixer cara l'exterior.

- També esdevé punt de trobada turístic per la gent que ve a disfrutar de l'entorn natural de Vilaplana; les muntanyes de Prades.

A diferència de les grans ciutats dotades de varis centres i espais complexos dissenyats per donar resposta a activitats de tota índole, en els pobles petits com Vilaplana, que conta amb 600 habitants, gran ciutat, les entitats prenen més rellevància i tots els actes culturals i festius queden concentrats en un lloc. I això esdevé símbol de la vida cultural, festiva i social de tot el poble.

D'aquesta manera, des de petits creixem al parc infantil del Casal, d'adolescents i juguem a futbol o a bàsquet a la pista poliesportiva, de joves organitzem les festes i revetlles, de més grans participem en la seva gestió, gaudim de la terrassa i de la piscina cada estiu, i de les obres de teatre i festivals durant l'any. Tot això fa que es generi un sentiment de pertinença i estima ver aquest espai social que ens identifica com a poble.

Considero important adjuntar un balanç de l'evolució de la feina feta per part del Casal Vilaplanenc, i així veure l'esforç i dedicació de les persones per mantenir i millorar aquest espai social tant important:

Balanç Final

El Casal Vilaplanenc va ser fundat sota els valors socials de cohesió, solidaritat i participació col·lectiva. I actualment la intenció és seguir amb aquests principis socials, i per a aconseguir-ho és molt important la participació, el suport i l'ajut del poble en general.

Ja son 33 anys del funcionament de l'entitat, i sobre la qual hi han passat moltes persones: socis, juntes, cafeters, barmans, dones i homes, nens i nenes, siguin d'aquí o d'allà... hem anat construint a força de treball, d'il·lusió i de valors . I s'ha fet pedra a pedra, colze a colze amb unitat, solidaritat i esforç comú. D'aquesta forma, el Casal Vilaplanenc ha anat esdevenint, a poc a poc, un espai de trobada, de reunió, d'encontre, de festa, de balls, de teatre, de banys a la piscina, de descoberta de primers amors, de 24 hores de futbol sala, d'àpats, de vermuts amb pops, de debat, de controvèrsia, de lluita, de participació... en definitiva, de Casa Comuna i de part de la Vida Pública de tots i cadascun de nosaltres. Perquè el Casal, com citava el seu primer president, en el passat Pregó de la Festa Major d'octubre, l'Albert Ferré Huguet:

Va ser el fruit de l'esforç, l'empenta i la dedicació de moltes persones, la majoria veïns de Vilaplana. Alguns altres, persones de fora que de forma desinteressada ens van voler donar un cop de mà

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA
COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 **REUS**
Telèfon **902 023 390** - Fax comandes **900 65 66 67**
E-mail: **ventas@cr4.es**
Descom

Constitució de l'ANC a Vilaplana

■ Junta de l'ANC de Vilaplana

El passat divendres 16 de maig de 2014 es va constituir l'assemblea territorial al nostre municipi de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC).

L'ANC és una organització de base transversal i unitària que té com a objectiu la independència de la nació catalana per mitjans democràtics i pacífics. Compta amb més de 500 assemblees territorials arreu del país, una cinquantena d'assemblees sectorials, i exteriors, formades per desenes de milers de persones que treballen desinteressadament per la llibertat col·lectiva.

L'ANC ha organitzat les dues mobilitzacions més multitudinàries de la història dels Països Catalans i de les més grans d'Europa. La primera, l'Onze de Setembre de 2012, amb la manifestació a Barcelona amb el lema "**Catalunya, nou estat d'Europa"**, i la segona, la Diada del 2013, amb **la "Via Catalana cap a la Independència".**

De camí al proper Onze de Setembre, s'estan duent a terme una sèrie d'accions:

- Signa un vot: és una recollida de signatures adreçada als ciutadans per incentivar-los a exercir el dret de petició, per a presentar-les conjuntament al Parlament de Catalunya i/o als organismes, institucions i/o tribunals internacionals, i/o als representants electes del poble de Catalunya. Els que encara no hagueu signat, podreu fer-ho als actes que es duran a terme al nostre poble o en altres organitzats per l'ANC.

- El país de tots: és un projecte per fer arribar les raons de la independència a tots els racons del país. A nivell local, contactarem amb totes les entitats del nostre municipi per tal que si ho desitgen puguin adherir-se al manifest de compromís pel dret a decidir.

- A nivell local: s'estan organitzant activitats com la plantada d'un pal amb una bandera estelada a l'entrada del poble, xerrades sobre qüestions que puguin inquietar als vilatans amb la participació de persones especialistes en les matèries concretes,...

Actualment comptem amb 15 vilaplanencs a la nostra delegació, per la qual cosa us animem a col·laborar amb nosaltres ja sigui com a soci simpatitzant (sense cost) o bé com a soci de ple dret (4€ mensuals, 3€ per a jubilats, desocupats i estudiants, 10 euros mensuals per a famílies de tres o més membres).

De totes maneres, sereu tots benvinguts a les reunions que fem cada dos divendres a les vuit del vespre a la Casa de Cultura. Ens agradaria poder comptar amb els vostres suports, punts de vista, idees, impressions,...

Hem dissenyat clauers de "Vilaplana per la Independència" per a qui en vulgui.

La Junta està integrada per: Abel Guàrdia Moreno (vocal), Rosa Maria Cabré Boqué (vocal), Josep Pujals Cabré (secretari), Cecília Vilanova Aymamí (tresorera) i Gerard Juanpere Toral (coordinador).

Fito Luri presentà el seu nou disc a Vilaplana

■ Pitxi

A principis de primavera, concretament la nit del 4 d'abril d'enguany, a la Sala d'Espectacles del Casal, el cantautor Fito Luri va oferir al poble de Vilaplana, on actualment resideix, un regal subtil i intimista, el qual penso que estava imbuït d'un fort component emocional i simbòlic : com és el fet de brindar en exclusiva el seu darrer treball discogràfic:***1440 biorritmes i una taula on hi pot seure tothom***.

Pels qui hi vam assistir, afirmaria que, en la majoria dels casos, - déu n'hi do del grup de fans i amics incondicionals que congrega- va ser un goig sensorial deixar-se anar seduint, a poc a poc i en un suau però gradual crescendo, per la màgia que traspuaven en delicada harmonia lletres i acords de cada un dels temes que va presentar. Un repertori que ell, el grup de bons músics que l'acompanyen, les veus corals que hi va convidar i d'altres artistes participants van anar desgranat pel públic assistent al llarg de la nit, durant quasi bé dues hores.

El concert estava dissenyat en dues parts diferenciades. En la primera, va repassar diverses composicions dels seus tres darrers treballs discogràfics com són: (***Entrepans i Mandarines***' (2012), i els anteriors ***'Zoòtrop'*** (2009) i ***'Aromes'*** (2002). En aquest recordatori de peces d'abans, va voler comptar amb la col·laboració especial de les veus corals de les germanes de Vilaplana Soraya i Alba Àvila Joanpere que ja havien compartit escena amb ell. En la segona part, va fer la presentació exclusiva dels 10 temes últims que conformen el seu nou disc.

Bona part de les peces que ens va presentar a Vilaplana, segons detalla el diari digital Reus Cat, estan inspirades i o parides a l'entorn paisatgístic de les muntanyes que ens contemplen des d'aquí dalt mateix: ***"Aquest treball ha estat creat a la Mussara, on s'ha ajudat de la natura i l'entorn per escriure allò que respira, que veu, que pensa, i recorda."***

Però qui millor que el propi cantautor per explicar-nos què representa aquest compendi de cançons personals i intimistes que conformen el seu darrer treball. I quins motius l'impulsen a donar-li el nom que porta per títol el CD; tot dient: ***"1440 son els minuts que té un dia, i els biorritmes marquen el nostre estat més vital, emocional, intel·lectual, físic... I de vegades en qüestió d'un minut tot pot canviar: vet aquí la grandesa de les coses més petites. I la taula és un instrument meravellós que fem servir les persones per comunicar-nos, compartir, fer sexe, acomiadar-nos, retrobar-nos, discutir, estimar, menjar, llegir, escriure, pensar....i tothom hi seu i tothom s'hi troba"***.

Al concert del Casal Vilaplanenc, a més de Fito Luri a la veu i a la guitarra acústica, el va acompanyar el vilaplanenc

VILAPLANA

Gerard Juanpere Toral a la guitarra elèctrica. En aquest sentit, i sobre l'aportació de sonoritat elèctrica que pot afegir al grup d'en Fito el jove guitarrista de Vilaplana, algun crític musical apunta el següent: ***"en aquest nou treball de Fito Luri la sonoritat elèctrica es fa més palesa i agafa més protagonisme tot i que segueix fidel al seu estil intimista. Continua jugant amb els sons d'instruments acústics però els entrellaça amb els sons distorsionats i estridents de les guitarres elèctriques, sempre però escoltat de manera amplia, oberta, com si es tractés d'un quadre on els colors es fusionen en tota la totalitat de la tela sense diferenciar-se entre sí."***

També van estar presents aquella nit d'estrena el músic Jordi Salvadó a la bateria i acompanyant a la veu, en Xavier Francin al baix elèctric i a les veus, les ja esmentades Soraya Avila i Alba Avila al cor vocal i en Kasim Gil cantant com a segona veu o també en solitari, el qual ens va delectar amb la improvisació de la cançó ***Pedra, paper i somriure***. Dins de l'elenc de persones que també estan implicades en aquest nou projecte discogràfic, cal fer esment especial de Karmen Garcia, que resideix a Vilaplana i que és la dissenyadora i autora de l'atractiva i sòbria portada del disc.

En definitiva, una nit màgica, intimista i de bones cançons i música, on Fito i Companyia van regalar a Vilaplana el privilegi de ser la seu escollida per engegar el seu nou i suggeridor projecte. Moltes gràcies a tots ells per fer-ho possible. Tot desitjant-vos molta sort i èxits per seguir fent camí.

juny de 2014

LO PEDRÍS pel món

Emma Mestre Cavallé, a Verona (Itàlia), a prop del cèlebre balcó on Julieta esperava el seu estimat Romeu.

De ruta pel Camí de Santiago. Part de la família Mariné Joanpere i Mariné Mariné, junt amb uns amics a la Catedral de Santiago de Compostel·la de fons.

Marta Rodon a la badia de Halong (Vietnam).

DIADA DE CORPUS

■ Mª Teresa Besora

Un any més els carrers de Vilaplana, en el breu temps de dues hores, han quedat adornats amb les tradicionals catifes de flors. Originals, vistoses, oloroses i plenes de vitalitat.

Petits i grans ens sentim protagonistes d'aquest original art popular que anem heretant, amb orgull, dels que ens precedeixen.

Com la majoria de les nostres tradicions, l'origen és religiós. En el transcurs dels anys els carrers s'han engalanat de diferents maneres segons els gustos i les possibilitats del moment. Jo recordo les rames de ginesta, lligades amb les cordes que es feien servir per carregar als animals, com a petits arbres a cada costat dels carrers. Tot això en honor a Jesús Eucaristia, testimoni del seu Amor, que és venerat fent un recorregut pels carrers del nostre poble.

En aquesta festivitat, l'Església, celebra el dia de l'Amor Fratern. Com a deixebles de Jesús hem de saber compartir tot el que tenim, el que som... com a germans, sense discriminar ningú per la procedència o l'origen. Ho aprenem fent coses en comú; engalanant els carrers... ?

El nostre poble en això, també n'és exemple. Sempre que hi ha ocasió així ho demostra.

Continuem així i millorem si és possible.

Primera Comunió
(8 de juny del 2014)

■ La Redacció

La Isona, la Mariona, L'Aïda, l'Aina, la Irina, el Jaume, el Biel i l'Arnau han fet la Primera Comunió a Vilaplana el dia vuit de juny del 2014.

Tradicions

■ María Huguet (Rufina)

Mesos de l'any i la seva dita

Juny

Les espigues són granades i les falç preparades.

Juliol

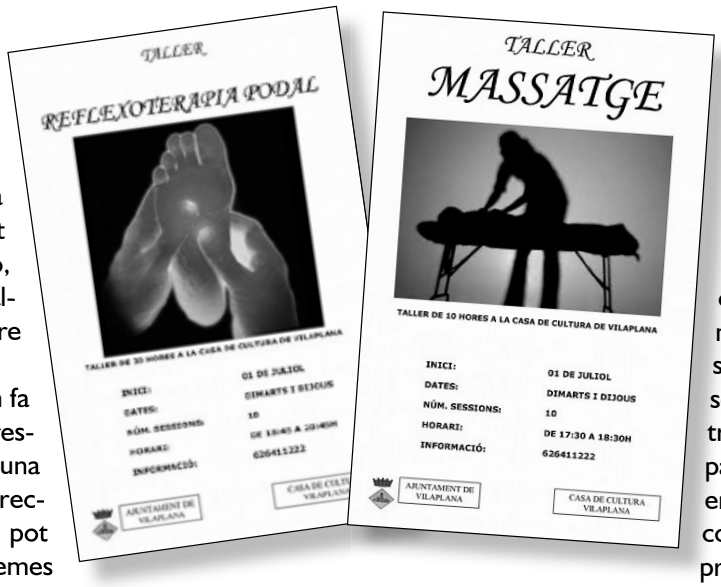
El gra ja és segat el sac i ben lligat.

Agost

El 22, Santa Magdalena, l'avellana és plena.

L'ESPORT EN TEMPS DE CALOR

■ Pep Chaparro
fisioterapeuta

Ja estem a l'època de la calor. Igual que durant la resta de l'any la pràctica de l'esport és més que recomanable però, amb la presència d'humitat i altes temperatures, cal prendre alguna precaució.

Per realitzar esport quan fa calor cal una adaptació progressiva, una bona alimentació i una correcta hidratació. Una incorrecta adaptació a la climatologia pot comportar una sèrie de problemes que poden arribar a ser greus i necessitar atenció mèdica. Els problemes que de manera més habitual ens podem trobar en relació a la pràctica esportiva en un clima amb altes temperatures són les rampes, l'esgotament, i el cop de calor.

La prevenció per aquestes situacions passa per mantenir una adequada ingesta de líquids per substituir les pèrdues causades per la suor tant abans com durant i després de l'exercici, ús de roba lleugera i de colors clars, crema solar, gorra, i no beure alcohol, cafè, begudes amb cafeïna o refrescos per reemplaçar l'aigua.

Les rampes són causades principalment per un temps inadequat d'adaptació a la calor, una gran pèrdua d'aigua per transpiració, o una disminució en els nivells d'electròlits a la sang i la seva inadequada substitució. Es percep un espasme dolorós als músculs dels braços, cames, o l'abdomen, acompanyats d'una forta suor. Per tractar aquestes rampes és essencial beure molt de líquid, realitzar uns estiraments i massatges suaus de la musculatura afectada, i descansar en ambient fresc.

L'esgotament pot aparèixer com a conseqüència d'una llarga exposició a ambients molt càlids o humits, per experimentar una gran transpiració, o no substituir adequadament els fluids i electròlits. Es nota la pell freda, pàl·lida, enganxosa, amb molta suor, mal de cap, marejos, poca coordinació, manca de lucidesa mental, pupil·les dilatades, nàusees, vòmits, fatiga, debilitat, i sensació contínua de set. Per tractar-ho, primer de tot cal parar l'activitat física, descansar en una zona fresca i humitejar el cos, també s'ha de beure aigua i prestar atenció especial a possibles problemes de respiració o del cor. En el cas que no ens recuperem bé, serà important buscar atenció mèdica com més aviat millor.

Amb el cop de calor el cos deixa de funcionar. Notem la temperatura molt alta, mal de cap, nàusees, set intensa, convulsions, somnolència o pèrdua del coneixement. És una emergència mèdica, així que és essencial la petició d'assistència des dels primers símptomes. Mentre s'espera cal situar-se en un lloc fresc, beure molta aigua i refrescar el cos. No deixar mai d'anar a un centre mèdic.

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

VIALMA SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

ENTREAUTO BENZINERA* AUTORENTAT
CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS
Comandes: 977 328 417
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h
CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR

Endivina qui són?

Endevina qui són: Vilaplanencs a Valldemosa (1980)

Al Juliol de l'any 1980 es va fer una excursió a Valldemosa (Mallorca). Us proposem que us mireu la foto amb deteniment i que ens dieu qui són les persones que surten. Al proper número de Lo Pedrís veurem qui és qui i com ho heu fet.

EL PULSÒMETRE

Baixen les males olors que es desprenen del desaigua del Passeig de la Mussara. Caldria millorar aquesta instal·lació per tal d'evitar les olors molestes que han de suportar tots els veïns.

Puja la natalitat a Vilaplana. El gran nombre de natalicis dels darrers temps han fet pujar d'una manera notable la taxa de natalitat del nostre municipi.

L'enhorabona a tots els pares!

Fotos d'abans i d'ara *per* ▪ Sergi Mestre Alonso

Imatges de l'entrada principal a Vilaplana venint des de l'Aleixar. La primera, de l'any 1995 i la segona, del 2014, evidencien, des del mateix punt d'enfocament, el canvi d'aquest espai tan significatiu.

Activitats de la Llar de Jubilats, 2n trimestre 2014

Excursió a Verdú

■ María Mestre Mestre

El dia 29 de març vàrem anar d'excursió, amb el Consell Comarcal, amb companys de Reus, Tarragona i l'Aleixar a Verdú. Ens vàrem traslladar amb autobús a Verdú, on no podia faltar la compra d'aquell canteret negre que fa l'aigua tan fresca (almenys per explicar-ho als néts). Vam continuar cap a Guimerà, quin poble més maco! El riu Gorg a baix, amb aquella verdor, i anant pujant escales i carrers empedrats, les cases amb porxades, tot de pedra, fins arribar a dalt d'aquella església romànica tan maca. Allí ens van passar un vídeo del poble i la seva història acompanyat d'una música molt ben coordinada (almenys per al meu gust). Vam continuar fins a Santa Coloma de Queralt, on vam dinar a Cal Forn; i com que era el dia del partit de futbol entre Barça i Espanyol, vam acabar tots mirant el partit. Cap a les 8 h del vespre, tots cap a casa.

La mona

El diumenge 27 d'abril vàrem menjar-nos la mona al nostre local, vam fer un berenar-sopar. No hi podien faltar uns bons talls de mona, avellanes, torrades, cava... èrem 41 persones.

La Montse Anguera Esteve fa fer-nos la lectura d'una carta d'un pare al seu fill que et fa reflexionar força sobre la família, i més avui que tot és tan canviant. Per cert, la Montse ho va brodar !

El Sebastià Anguera (Fulantí) va fer una segona xerrada sobre les abelles i la mel. No et cansaries mai d'escoltar-lo, ja que sap tant de les tècniques d'avui en dia com de les que es treballaven en l'època de la història més remota.

Trobada de la gent gran del Baix Camp

El dia 22 de maig vàrem anar a la trobada de la gent gran del Baix Camp. Entre tots, sis autocars, ja que venien persones de tots els pobles. No cal dir que de Vilaplana érem força colla.

És feia la ruta del Císter, però com que tots junts no hi podíem anar, ens repartíem. A nosaltres ens va tocar anar a Santes Creus. Un bon dinar a l'Àlamo d'Alcover, on no faltaren els parlaments i obsequis als assistents; i al final, un bon ball.

Us animem a tots els jubilats/es que vingueu al nostre local, hi sereu ben rebuts, passarem junts una estona ben agradable...!

Jo sóc nova a la junta, i espero i desitjo poder explicar-ho tan bé com ho feia la Carme.

Sortida comarcal anual de jubilats a Poblet

La Redacció

Aquest any la sortida anual dels jubilats de la comarca va ser un petit tast dels monestirs de la ruta del Sister.

Això si, es van haver d'organitzar: en haver-hi vora 300 persones, es van repartir els tres monestirs, Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges.

Ara bé, com tots recordarem, la sortida de l'any passat va ser una mica… problemàtica? si parlem del dinar, en aquesta ocasió l'organització va voler assegurar el tret, tot i que amb un pel de manca d'imaginació.

Aquesta vegada esta inclòs l'esmorzar, que va ser al restaurant El Àlamo d'Alcover. Allí és son es van sortejar, fent tres grups, els tres monestirs, un grup a cada lloc.

Al grup que els va tocar a Vilaplana, van anar a Poblet.

L'itinerari va ser el següent: Esmorzar a El Àlamo - Visita a Poblet - Dinar a El Àlamo i ballaruca, faltaria més.

Nota important: l'esmorzar i el dinar, perfecte.

L'any que ve encara ho milloraran, segur! "

Ara també imprimim en digital!!!
Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar
sbm composició&impressió
Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

Es descobreix el rètol de la plaça de Jaume Mestre i Cardona, al barri Fortuny

ARTICLE PUBLICAT A:
Redacció reusdigital.cat
DATA: 28 d'Octubre de 2013

■ La Redacció

Mestre va ser un impulsor de l'educació, la música i l'associacionisme

L'alcalde de Reus, Carles Pellicer, ha presidit aquesta tarda l'acte de descoberta del rètol que dóna nom a la plaça Jaume Mestre i Cardona, al barri Fortuny. L'acte ha servit d'homenatge a qui va ser mestre de l'Escola Marià Fortuny i dinamitzador social i cultural d'aquest barri. Nombrosos exalumnes, veïns, la direcció i representants docents de l'Escola Marià Fortuny i familiars de Jaume Mestre Cardona (nascut a Vilaplana el 1928 i traspassat l'any 2002) han assistit aquesta tarda a l'acte d'homenatge de la descoberta de la retolació que dóna nom a la plaça ubicada just davant per davant del centre escolar. A l'acte també hi ha assistit l'alcalde de la seva vila natal, Tomàs Bigorra.

Jaume Mestre Cardona va ser un apassionat de la docència, la música i l'associacionisme. Va contribuir a la formació de molts veïns del barri Fortuny durant els anys que va exercir el magisteri a l'escola del barri, i també va ajudar a crear una coral i diferents iniciatives vinculades a la parròquia. Mestre Cardona va ser distingit amb la Medalla Francesc Macià al Treball. Va ser director de la Coral Flors de Tardor del Casal de Sant Bernat Calbó i professor de sardanes al Col·legi Pare Manyanet i a diferents barris de la ciutat. La vídua de Jaume Mestre, Dolors Anguera, i les seves filles i descendents han participat en l'homenatge adreçant unes paraules als assistents.

També han intervingut una representant dels exalumnes de Mestre, la directora de l'Escola Marià Fortuny i una membre del casal del barri, que ha llegit un poema en record seu. Els alcaldes de Vilaplana i Reus han tancat l'acte.

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES
Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Enfonsament de la teulada de la Sala Parroquial

■ La redacció

La teulada de la Sala Parroquial de Vilaplana, malhauradament, s'ha enfosat. Segons fonts consultades, un cairat de fusta, que suportava bona part de la base estructural de la mateixa, s'ha trencat per un dels seus nusos. La qual cosa molt possiblement hauria fet cedir la resta de les bigues de fusta i, a consequència d'això, hi va haver el posterior enfonsament de la major part del teulat . A dia d'avui, última setmana de juny, ja estan pràcticament acabades les obres de reparació del teulat i només manca enguixar el sostre de l'última planta.

Mercedes-Benz
Autolica
Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

TXINC TXENC Magazine

EXTRA

D'ÚLTIMA HORA DEL TT-LEAKS

El nou rei visitarà Vilaplana

— Era un deute que teníem amb aquest poble!-

Ha assegurat la Casa Reial a la Redacció del TTM, i ha afegit

— Malgrat ser actualment de majoria republicana!-

SM Lo rei d'Espanya té programada una visita al poble de Vilaplana per a la propera tardor. L'Ajuntament ha precisat que no solament no posarà cap entrebanc, sinó que es bolcarà de ple en la celebració tot i ser-ne prou i clarament reticent. És per això que a hores d'ara ja està analitzant els plànols d'ampliació del pressupost municipal per tal d'afrontar la més que ingent despesa prevista per a l'ocasió.

"Encara no ho tinc decidit!" Ha assegurat el pare del rei al TTM

Fem però, abans de res, un mica de record per veure'n més clarament els motius: Oblidat en els anals de la història, la Redacció del TTM ha rescatat el viatge que Carles IV, rebesavi de l'actual rei, va fer per les nostres contrades l'any 1801. En aquest estudi, hem pogut confirmar que es van rebatejar els masos on va ser acollit aquell monarca amb els noms que actualment coneixem: mas d'en Rei i el mas de(l) Borbó. Tot plegat ha estat el detonant perquè s'hagi decidit des del consistori vilaplanenc a demanar que el monarca es converteixi en el primer marquès de La Mussara i Mascabrers, aprofitant la visita que el nou monarca ha programat per les nostres contrades. De fet, si no pogués venir el rei, se li demanaria al pare i, sabedors de la seva gran afició a la caça, es canviaria el programa per una batuda del senglar.

A més, de tothom és sabut i a ningú ja no pot sorprendre la notorietat de l'ús (i abús!!!) que Don Joan C. Ha vingut fent al llarg de la història de molts racons del nostre poble (més aviat amagats i d'obscura reputació!) Efectivament, les escapades nocturnes del rei sortint per Vilaplana (més concretament les que feia al del Bosc de l'Olla) han aconseguit promocionar aquesta zona d'oci nocturn com a destí inefable de molts habitants del poble i (cada vegada més) de fora vila, atrets per descobrir entre els bafs dels cotxes aparcats algun senyal de la reialesa...

Foto feta recentment al Bosc de l'Olla

En resposta a tot això que us estem assegurant des de la Redacció del TTM, podem confirmar també que ja s'està observant el creixement d'una clara agitació en contra de l'aconteixement què us estem presentant Aquests fets estarien impulsats des dels moviments ciutadans més diversos, entre els que el TTM en pot destacar els següents:

Associación **CAPULLO** (*Comando Antisistema Primero Uno y Luego Los Otros*)

Centre Cultural **VAVAUS** (*Volem Anarquia i Volem Arribar-hi Units o Sols*)

Milícia **OSTIA-PUTA** (*Okupació Sobre Tot Immoble Actual-Podem Unir-nos Tots Alhora*)

Col·lectiu **GUATSAP** (*Gosflautes Units Amb Total Semblança Atípica o Teòrica*)

Casal Activista **PICAPOLL** (*Pidolaires Indignats i Cabrejats Amb Poques Opcions de Llibertat*)

Diversos activistes protestant pels carrers del nostre poble.

A més, per la seva part, ens consta que l'escamot republicà **RUC** (Republicans Units per Catalunya) ja analitza com emular l'origen de la bandera vilaplanenca, i canviar el paisatge del nostre poble pintant el cingle blanc de color vermell, el vermell de color groc i replantar el bosc amb buguenvíl·lies per aconseguir la bandera republicana en la foto del paisatge més típic i representatiu del nostre estimat poble.

Retornant als actes oficials previstos, el Sr. alcalde T. Bigorra, ha encomanat ja a l'equip d'arquitectes del poble com s'haurà d'ampliar el balcó de l'Ajuntament i fer més altes les portes per a l'event. Al mateix temps ja s'han demanat a una coneguda marca de tele-venda les alces de sabates que fa servir l'expresident Sarkozy per no semblar tan baixos els regidors quan els visiti el nou rei (vegeu-ne el detall al gràfic)

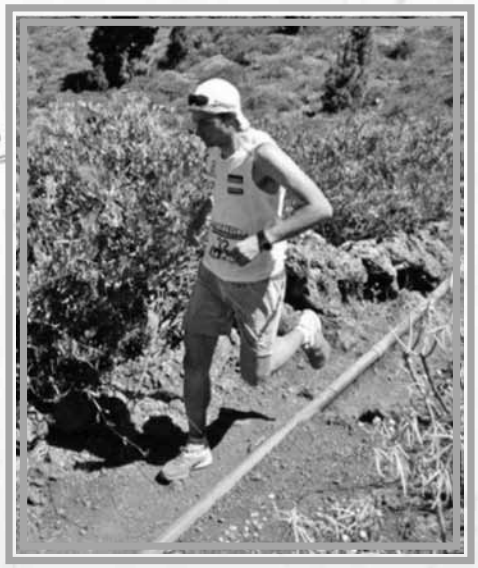
El Sr. Alcalde també és el principal valedor de la desfilada d'honors que ja està quasi enllestida i que es faria des de la plaça nova de La Riba, baixaria pel carrer del Dr. Mallafrè, Sant Sebastià, plaça de la Vila, Major i Passeig de La Mussara. -És la darrera oportunitat que tenim per *adecentar els nostres carrers!*- Ha dit el nostre Alcalde. També ha

assegurat que -*Estem en tràmits per tancar la contractació de la cabra de la Legión i la Secció Femenina de l'Exèrcit de Salvació de Laos!*-

També és prevista la Cursa de muntanya: **"Mas de Borbó-Mas d'en Rei"** Que uniria els dos masos per senders de muntanya en una ruta dissenyada ni més ni menys que pel mateix Kilian Jornet! -*Estic molt il·lusionat! Aquesta és la cursa que em faltava!*- Ha dit en Kilian quan l'hem visitat a l'autocaravana que té aparcada al mas de Borbó

En Kilian ja està entrenant pels volts del Mas de Borbó

Per la seva part, l'AMPA de l'escola Cingle Roig, està estudiant la més que segura possibilitat de canviar l'actual nom pel de "Escola Unitària Rural Princesa Elionor"

Per no ser menys, el Grup de Teatre també prepara una obra en honor de l'egregi visitant, que porta per títol ***"Hi havia una vegada un rei que tenia el nas vermell".*** Preguntat al respecte del títol de l'esmentada obra, el Director/Actor del Grup J. Mateu, ja ha volgut puntualitzar que no pretenen fer cap menció més o menys directa a cap beguda que acostumi a beure el monarca, ans el contrari, -*Sabem que el Rei és un gran pallasso!*- ha puntualitzat.

El Grup de Teatre de Vilaplana en un assaig recent

Per la seva part, el TTM es vol sumar a tan Magna celebració oferint tot el potencial que té aquesta pantalla oberta al món per escampar el bon nom del nostre Poble i donar a conèixer el gran futur que ens depara a tots els vilaplanencs!

IMPACTE MORAL DELS ESTATS UNITS: LA GUERRA DEL VIETNAM 1955-1975

■ Mireia Ferré Mateu

Personalment m'interessen molt tots els aspectes que van relacionats amb la societat i la seva situació davant d'un conflicte, com ara; com va viure la societat el franquisme, o bé, l'impacte psicològic d'un infant en una guerra. M'interessa molt baixar al detall dels esdeveniments per tal d'intentar entendre les accions posteriors. És per això que finalment em vaig decidir per fer un treball sobre l'impacte moral que suposa pels Estats Units la derrota de la Guerra del Vietnam (1955-1975).

La Guerra del Vietnam va marcar un punt en la història militar convencional. Va ser una guerra essencialment del poble perquè la major part de la població civil va ser mobilitzada per una participació activa i precisament va ser la que més va rebre els impactes de la guerra.

La Guerra del Vietnam també va ser un punt clau en la història dels Estats Units. La derrota va constituir un cop profund a l'orgull estatunidenc i a la creença de que la seva nació era invencible; va afectar a la confiança dels ciutadans en el seu sistema de govern i es van sentir enganyats per els líders polítics ja que el seu bot els havia portat al poder. Aquest sentiment es va fer extensiu als soldats que tornaven del Vietnam, ferits física i moralment, i no van ser benvinguts a la seva pàtria, ni van rebre el tracte d'herois. Molts d'aquests soldats van passar per grans dificultats per aconseguir treball i readaptar-se a la vida familiar. El síndrome del Vietnam va deixar seqüeles greus i difícils d'oblidar a tota una generació de joves i a les seves famílies, tant pels danys físics produïts per les ferides de guerra i l'exposició als agents químics, com per l'efecte psicològic provocat pel record de la mort i el patiment de nombrosos civils vietnamites indefensos.

I pel que fa a la societat americana, s'afegeix l'evidència del desencert per readmetre tot el que s'ha esdevingut després de a derrota. Es posa en evidència que no han controlat tot el que es podia derivar d'aquesta situació i els hi ha faltat capacitat de resiliència.

Representació del síndrome d'estrès post-traumàtic.

M'agradaria acabar amb un anàlisi d'aquesta imatge, ja que moltes vegades una il·lustració et dona molta informació. El primer que destaco és la mirada perduda dels soldats estatunidencs, en molts casos derivada d'un trauma. I s'evidencia que tot el convenciment patriòtic i ideològic d'uns joves convençuts d'anar-se a jugar la vida per uns ideals, al ser derrotats s'ensorra. I no només aquests ideals, sinó també les expectatives personals i la confiança en el propi jo, deixant-los en una situació de caos personal que en molts casos ha acabat en suïcidi.

FESTIVAL DE MÚSICA I LLETRES MussART 2014

La Mussara / Vilaplana

■ Francesc Cerro-Ferran

DATA: Dissabte 2 d'agost del 2014
HORARI: De les 18h. fins les 24h.
LLOC: Poble de La Mussara i Refugi de La Mussara
(Ajuntament de Vilaplana, Baix Camp).

ORGANITZACIÓ/PRODUCCIÓ: Excm. Ajuntament de Vilaplana

CONTINGUT: L'acte s'iniciarà a les 18h. amb una conferència d'obertura a càrrec dels professionals de reconegut prestigi, Adam Manyé i Salvador Juanpere (escriptor i artista, respectivament), qui debatran sobre el valor de la Llibertat en la creació en cadascuna de llurs disciplines.

Seguidament, a les 19:15h. començarà la ruta poètico-literària pel poble de La Mussara, on una selecció dels millors rapsodes d'aquest país, Mercè Pons, Mercè Mariné, Ivana Miño i Marta Marco, ens delectaran amb una tria de textos relacionats amb el concepte Llibertat; textos en prosa i en vers, en llengua catalana, castellana, anglesa i francesa.

Un cop acabada aquesta ruta, a les 20:30h., es donarà pas a un recés artístic, obrint l'espai del Refugi de La Mussara a totes aquelles persones que vulguin sopar i esperar l'inici del concert de cloenda del Festival, aproximadament a les 22:30h., protagonitzat aquest any per la cantant Beth Rodergas.

TEMA: La Llibertat, o el valor fonamental que vertebra qualsevol societat contemporània. Un concepte que troba en l'home el seu màxim exponent i garant, permetent que, a partir d'aquesta, es pugui desenvolupar qualsevol expressió artística, filosòfica, política, sexual o social representant de l'esperit individual o col·lectiu que ha menat el progrés de l'Humanitat.

TEXTOS: Des d'Espriu a Shakespeare, passant per Martí i Pol, Margarit, Büchner, Martí i Pol, Schiller, Von Kleist, Pushkin, Akhmatova, Miguel Hernández, Alberti, García Lorca, Eluard, Aresti, Creus, Raimon, Byron, Goytisolo, etc.

DIRECCIÓ ARTÍSTICA: Francesc Cerro-Ferran

Primera Copa Cangur de Matemàtiques a l'Institut Fontanelles

■ José Rey Cano
Coordinador Pedagògic de l'Institut Fontanelles.

L'Institut Fontanelles va acollir el passat dimarts 8 d'abril la primera Copa Cangur de matemàtiques. Una nova activitat convocada per la Societat Catalana de Matemàtiques de resolució de problemes per a equips de centre.

A diferència de la Prova Cangur que ja porta 19 edicions i és una prova individual, la Copa Cangur es tracta d'una competició per equips de diferents nivells (2n i 3r d'ESO).

La seu de totes les comarques del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre va ser l'Institut Fontanelles. Van participar més de 150 alumnes de 14 centres diferents.

L'emoció de les puntuacions, la classificació i l'actuació de cada equip també va poder ser seguida per més d'un centenar de familiars, amics, professors i públic en general al gimnàs de l'Institut fins a la classificació final.

L'Institut Fontanelles va participar amb dos equips amb molt bons resultats. El primer estava format per l'Eva Alarcón de Maspujols, en Joan Carrión i la Paula Correcher de Les Borges del Camp, Miriam Gertrudix de Riudecanyes, Ana Maria Plaza d'Alforja, David Solanellas i Pol Vilanova de Riudecols.

L'Albert Llaberia de Riudecanyes, Jordi Jumilla i Júlia Mariné de L'Aleixar, Anna Llauradó de Maspujols, Èric Martínez i en Lluc Manel Ferré de Riudecols i Àlex Munté de Vilaplana van quedar els segons classificats entre tots els equips d'alt nivell que es van presentar.

Aquest equip, onze equips més catalans, 3 eslovens i 10 equips italians van participar a la I final internacional de la Copa Cangur el passat 28 de maig. La seu nacional va ser a la Facultat de Matemàtiques i Estadística de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Enhorabona a tots ells per la seva participació!

■ ■ ■

Conte

Records que tornen al present

■ Marta Mateu Munte

Guanyadora del 2n premi de literatura catalana de 4t d'ESO (Sant Jordi) de l' INS Fontanelles.

Ara entenc quins devien ser els teus pensaments, quan amb la teva mirada perduda no deixaves de mirar a través de la finestra.
Sempre tenia present la imatge de quan jo era petita: moltes tardes després de l'escola anàvem a la vora del riu amb les meves amigues. Jugàvem a tirar pedres a veure qui les tirava més lluny. Acabàvem totes mullades de dalt a baix. La meva àvia, d'amagat de la meva mare, em canviava i em feia una tassa de xocolata ben calenta ...
Aquests records t'aportaven una felicitat immensa, i a la vegada tranquil·litat, ja que amb l'embolic que tenies al cap no eres capaç de recordar ni el dia, ni l'hora, ni tan sols sabies com et deies.
Aquell dia d'hivern, al despertar-nos i veure que no eres a casa ens vam espantar molt, et vam buscar per tots els racons i pels carrers del voltant. En no trobar-te encara ens vam esverar més. Vam tenir mil pensaments: podies haver caigut, trobar-te ofegada en alguna bassa o en el riu, trobar-te gelada de fred...
No sabíem ben bé què fer ni on anar, quan la Martina, la petita de casa ,ens va preguntar: "- Què busqueu?".
— No pateixis Martina. L'àvia que es deu haver despistat una mica.
— Ah! Jo crec que ja sé on la podeu trobar. Segur que està jugant vora el riu.
— I tu com ho saps això? I per què al riu?
— Jo hi parlo molt, amb l'àvia. Quan vosaltres us penseu que està mig adormida al costat de la finestra no és veritat. Ella recorda quan era petita i jugava amb l'aigua del riu. Un dia em va dir que m'hi portaria!.

En sentir això vam anar directe al riu. Allí la vam trobar asseguda damunt d'una roca tirant pedres a l'aigua. La seva mirada no era la de sempre, era una mirada de felicitat. Quan ens va veure ens digué:
— Que també veniu a jugar, vosaltres?
En aquell moment ho vaig comprendre tot. Li vaig dir que sí i em vaig posar a tirar pedres amb ella. Feia anys que no l'havia vist riure ni reaccionar tan bé.
A partir d'aquell dia sempre que podíem anàvem d'excursió al riu. Quan hi anàvem semblava una altra persona i no una malalta d'Alzheimer.

A reveure, Escola Cingle Roig...

■ Jordi Mateu i Huguet

El curs 2013 - 2014 tindrà per a nosaltres un record molt especial, ja que, després de nou anys, la nostra filla Anna dóna per finalitzat el seu recorregut a l'escola primària Cingle Roig de Vilaplana i encetarà un nou camí cap a l'institut.

He dit que per a nosaltres tindrà un record especial, ja que s'ha donat el cas que l'Anna és la primera dels alumnes que abandona l'escola havent complert tot el cicle sencer, des de P3 fins a 6è de primària. Aquest fet, per a nosaltres, és doblement emotiu.

L'any 2005, la revista Lo Pedrís, aprofitant la reobertura de l'escola, publicava un article que el "Pitxi" havia escrit com a president de l'Ampa titulat MOTXILLES PLENES D'ESPERANÇA. El text començava així: "Un bon dia, sense fer massa soroll i quasi de puntetes, un grup de deu nenes i de cinc nens, d'entre tres i vuit anys, carregats amb motxilles "roges" plenes de candidesa i esperança, encetava, potser sense saber-ho , un dels projectes educatius més il·lusionants dels darrers anys: reobrir L'ESCOLA del seu poble".

Després d'aquests nou anys, us puc assegurar que aquestes motxilles roges plenes de candidesa i d'esperança s'han convertit en un projecte sòlid i real. Com sempre he dit, hem format part d'una petita gran família. Els nou anys que hem passat en aquesta escola no seran fàcils d'esborrar.

Gràcies Conxi, per escoltar-me en aquelles converses que teníem l'any 2005 en quant als dubtes que m'envaïen en continuar en una escola que ja estava assentada o en apostar per un projecte nou i engrescador. Sempre que he hagut de triar entre el cap o el cor he triat el segon i aquesta vegada tampoc em vaig equivocar.

Un reconeixement, també, a l'equip de mestres que han passat tots aquests anys. Gràcies Pili, moltes gràcies pel tracte que has dispensat als nostres fills. I com no, gràcies als pares que van apostar, que han apostat i que en un futur segur que apostaran per l'Escola Cingle Roig de Vilaplana i a tots els que hem compartit aquestes estones en benefici dels nostres fills.

Una forta abraçada i fins a sempre...

AUTO ESCOLA
CATALUNYA
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

PASSATEMPS
Solució

HORITZONTALS: ***1-*** MONARQUIA
2- FELIP 3-BORBONS ***6-*** REGNES ***8-*** LLEI
12- CONSTITUCIÓ ***14-*** JOAN CARLES I
16- LETICIA
VERTICALS: ***1-*** REVOLUCIÓ ***3-*** BASTILLA
6- GUILLOTINA ***11-*** REFERÈNDUM ***13-*** URNES
15- REPÚBLICA

ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Matemàtiques i Bombolles???

■ Edu López
Mestre Escola Cingle Roig

El passat mes de maig, el Jose Rey, professor i coordinador pedagògic de l'Institut Fontanelles de les Borges del Camp, va venir a la nostra escola a fer un taller de matemàtiques per als alumnes de primària, que el va anomenar "Ens fem preguntes?". Va ser una manera diferent de veure les matemàtiques. Ens va sorprendre amb jocs, trucs, i moltes formes d'entendre la matemàtica a la vida.

Fa uns dies, El Jose Rey va venir a ensenyar-nos matemàtiques i geometria!! (Cristian i Roger)

El Jose ens va explicar jocs que feia ell de petit. (Yasmine i Diana)

El Jose ens va ensenyar trucs de màgia. (Sílvia F.)

El Jose ens va ensenyar com podíem esbrinar quin era el camí més curt. (Anna)

El Jose va fer bombolles de sabó en forma de figures geomètriques: cubs, piràmides, ... (Mariona)

El Jose va fer bombolles de diferents formes. (Quim)

Ens va ensenyar que els daus no sempre tenen formes de cub. Hi ha moltes formes diferents. (Montse i Ilham)

Al final de tot, ens vam fer una foto tots junts. (Sívia Ch i Oscar)

MOLTES GRÀCIES JOSE, ENS VA AGRADAR MOLTÍSSIM TOT EL QUE ENS VAS ENSENYAR.

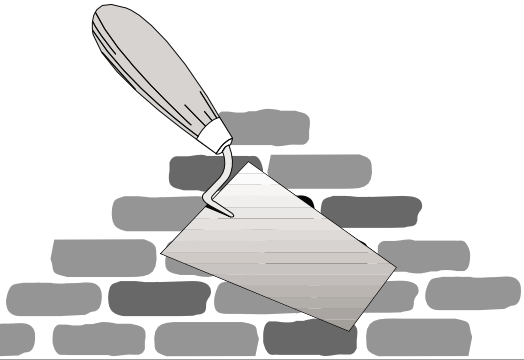
Grup de teatre de Vilaplana

CONSTRUCCIONS

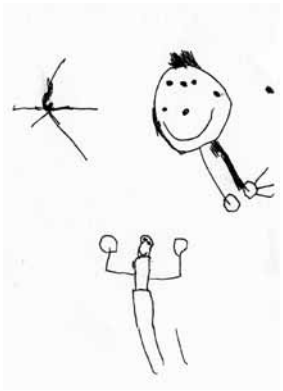
JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

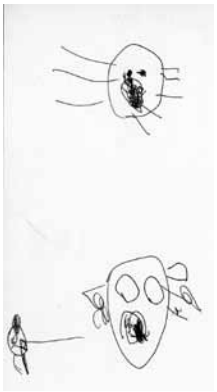

LA FRESCA

Dibuixem
CENTRE D'EQUITACIÓ

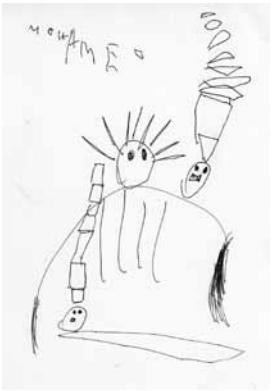
P3 ALÈXIA

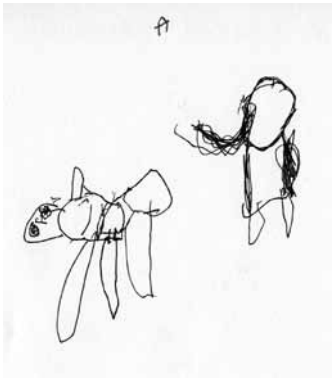
P3 ISONA

P3 LEO

P3 MOHAMED

P3 SIHAM

P4 AZAHARA

P5 MARTÍ

P5 MERITXELL

ILHAMLAARAJ - 6 ANYS

CRISTIAN - 6 ANYS

ROGER - 6 ANYS

SÍLVIA - 6 ANYS

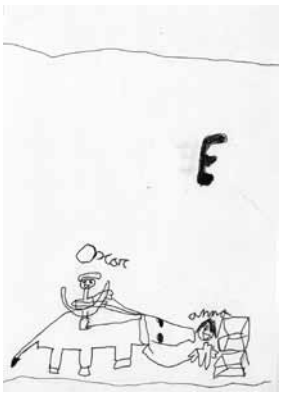
YASMINE - 6 ANYS

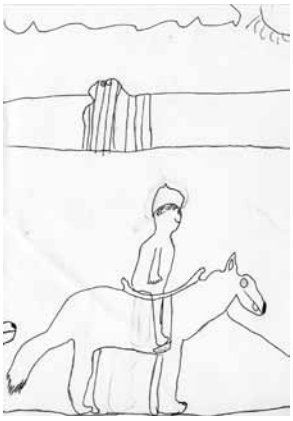
ANNA T - 7 ANYS

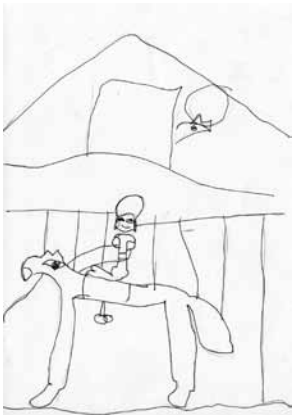
DIANA - 7 ANYS

ÒSCAR - 7 ANYS

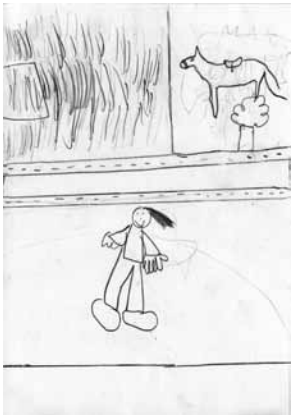
QUIM - 7 ANYS

SILVIA F - 7 ANYS

MONTSE - 8 ANYS

MARIONA. - 9 ANYS

PAU.- 9 ANYS

ANNA A - 10 ANYS

ARIADNA - 10 ANYS

OT - 10 ANYS

SAFAAIARAA- 10 a

SANDRA. - 10 ANYS

JOAO - 11 ANYS

MARINA- 11 ANYS

ANNA M.- 12 ANYS

AMPA
cingle roig
VILAPLANA

L'Estètica

■ Leo D'kastro
VILALLONGA DEL CAMP

L'ESTÈTICA... avui en dia s'ha convertit en quelcom primordial. Hem passat d'uns temps de postguerra, on l'estètica era totalment prescindible, només cal mirar-se pel·lícules dels anys 50 i 60 per veure que la majoria de la gent prou feina tenia per poguer vestir-se com per preocupar-se de si el jersei tenia un un cocodril, o si el color que es portaria aquella primavera seria el "pastís socarrat"... a una veritable dèria per anar a la moda.

No es dolent el preocupar-se per donar una imatge polida, agradable i, fins i tot intentar ser "el mes guapo del barri". El problema ve quant l'embolcall esdevé el més important. Quan passes tantes hores al gimnàs que no et queda temps per llegir. Quan el mirall i la pinta no et deixen cinc minuts per dutxar-te.

A l'hosteleria estem patint, també, aquest problema. Per una banda en quant al disseny del local i, per altra, amb el menjar en si. Pel que fa als espais, sovint són massa enfarfegats, quan no pequen per l'altre extrem: minimalismes inquietants que no afavoreixen l'estar còmodes i a gust.

Pel que fa al menjar, portem ja bastants anys suportant una estètica uniformadora d'allò que es suposa modern, de cuina d'autor i a la moda... plats i plats on el contingut és escàs i testimonial, on el que prima és la decoració, a vegades ben allunyada del sentit comú i de l'equilibri entre sabors, colors i ingredients. La cuina, la bona cuina, no crec que sigui un joc de colors, un exercici cromàtic. Us imagineu a les nostres mares o àvies muntant plats com qui pinta aquarel·les? De ben segur que s'haurien fet un bon tip de riure si veiessin no només el que ens donen a segons quins llocs, sinó encara més el que paguem per aquestes experiències!!!

No estic en contra de la innovació, al contrari. Entenc que grans cuiners de casa nostra han elevat la cuina a nivells internacionals, i això és bo, sens dubte. Però cada cosa al seu lloc. De la mateixa manera que no ens posaríem segons quins vestits que desfilen per les més anomenades pasarel·les d'alta costura, tampoc podem menjar sempre les més exagerades i estrambòtiques novetats culinàries, que responen més a experiments de laboratori que a una cuina tradicional, de sempre i, per tant, assenyada. Hi ha d'haver de tot i cadascú ha de triar allò que li escau millor, aquí rau la llibertat pròpia de decidir el que li convé, el que li agrada més. N'hi haurà, segur, que optaran precisament pel que critico, i em sembla bé. Però jo també faig ús de la meva, de llibertat, i tal com penso, cuino. Estic convençut de que la cuina ben feta, el menjar ben cuinat, fet amb paciència, il·lusió, carinyo i cura -tal com s'ha fet sempre a casa nostra i com les àvies ho feien, sense escarafalls ni sofisticacions embafadores- és bonic per si mateix.

Poc a poc hem anat sent exigents amb la qualitat dels aliments, reivindiquem els productes sans i de la terra, i això ens honra. Ara potser ja cal anar defensant també la tradició culinària, que la tenim, i de la qual ens hem de sentir orgullosos.

TALLER DE CUINA
Mariona Quadrada

Pastís d'estiu

■ Mariona Quadrada Monteverde

1 làmina de pasta brisa o de full, 8 tomaques madures, sucre, 250 g de formatge mascarpone, 200 cc de nata líquida, 1 llauna d'anxoves, 4 ous, oli, sal, alfàbrega. Pesto: 2 bones branques d'alfàbrega fresca, 2 cullerades de pinyons, un trosset petit d'all, oli, sal.

Es fa la tomaca fregida a trossos, amb oli, sal, sucre i alfàbrega fins que és reduïda i lluent. Es baten els ous amb la nata i el formatge. Es barreja amb la tomaca. Es folra un motlle desmuntable amb la pasta i s'hi aboca el preparat. Es cou al forn a 180º, 40 minuts. Se serveix amb la salsa pesto, feta amb tots els ingredients triturats.

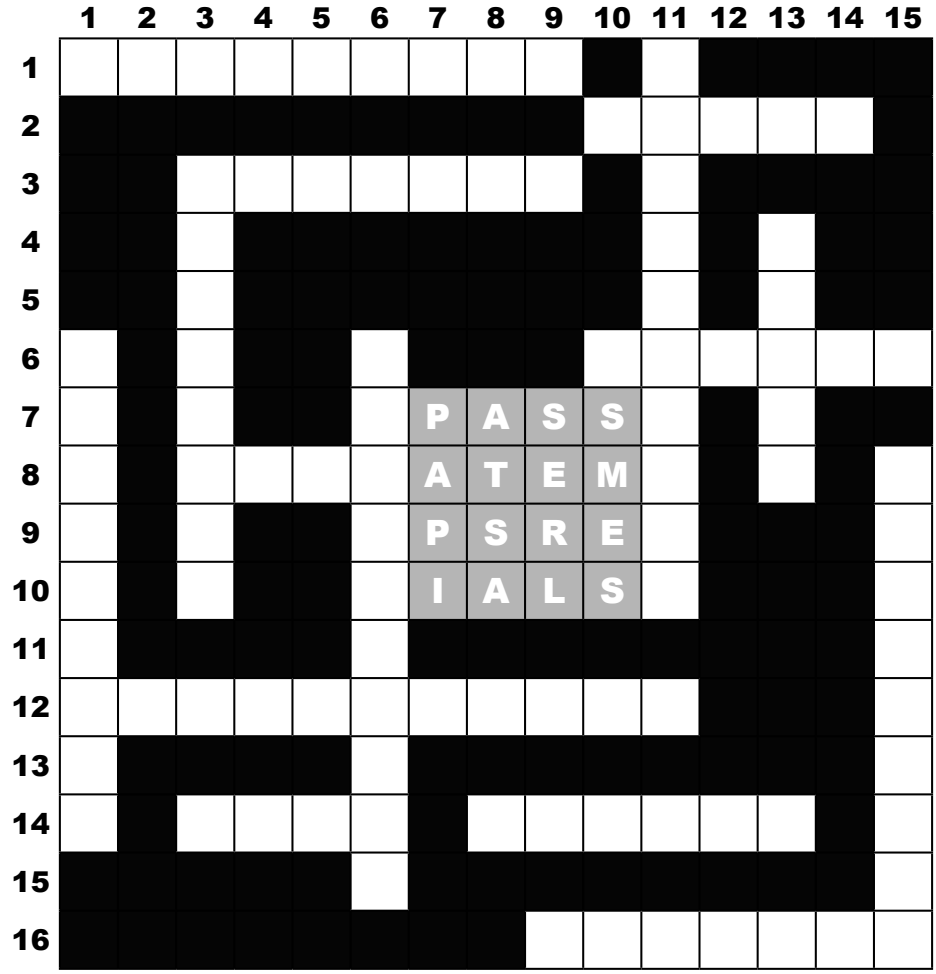
■ ■ ■

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados
SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante
977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 REUS (Tarragona)

PASSATEMPS REIALS

■ F. Mariné

Com que hem tingut un mes de juny molt monàrquic, el títol dels passatemps estiuencs podria ser "De la Monarquia a la República". Les paraules horitzontals que heu de trobar van de reis, però les verticals són una mica més republicanes.

HORITZONTALS: 1- Règim que patim en aquest país, si no ho ha solucionat ningú en el temps que va des del moment en que faig aquests passatemps (meitats de juny, encara sense nou rei) fins al moment en que surtin publicats. 2- Nou rei, el nom del qual porta malastrugança als catalans. 3- No són ni uns whiskis ni uns dolços de xocolata, són els nostres reis. 6- Llocs que a l'Edat Mitjana o al món de la fantasia ens fan molta gràcia, però que en ple segle XXI queden una mica antiquats. 8- Paper escrit que dóna legitimitat als reis. 12- N'hi havia una que es deia la Pepa, però la nostra és la del 78. 14- Nom del gran caçador d'elefants. 16- Reina gràcies al gran braguetasso.

VERTICALS: 1- Primer va ser la francesa, la més famosa va ser la russa, però aquí encara està per fer. 3- Els parisencs la van prendre el 1789. 6- Invent francès de molta utilitat per acabar amb les monarquies i els seus caps. 11- El 9 de novembre en tenim un de pendent, però un altre per decidir sobre la monarquia també estaria bé. 13- Se'n necessiten moltes, de vidre o de cartró, per a poder decidir. 15- Fa anys que esperem la Tercera. A veure si arriba aviat!

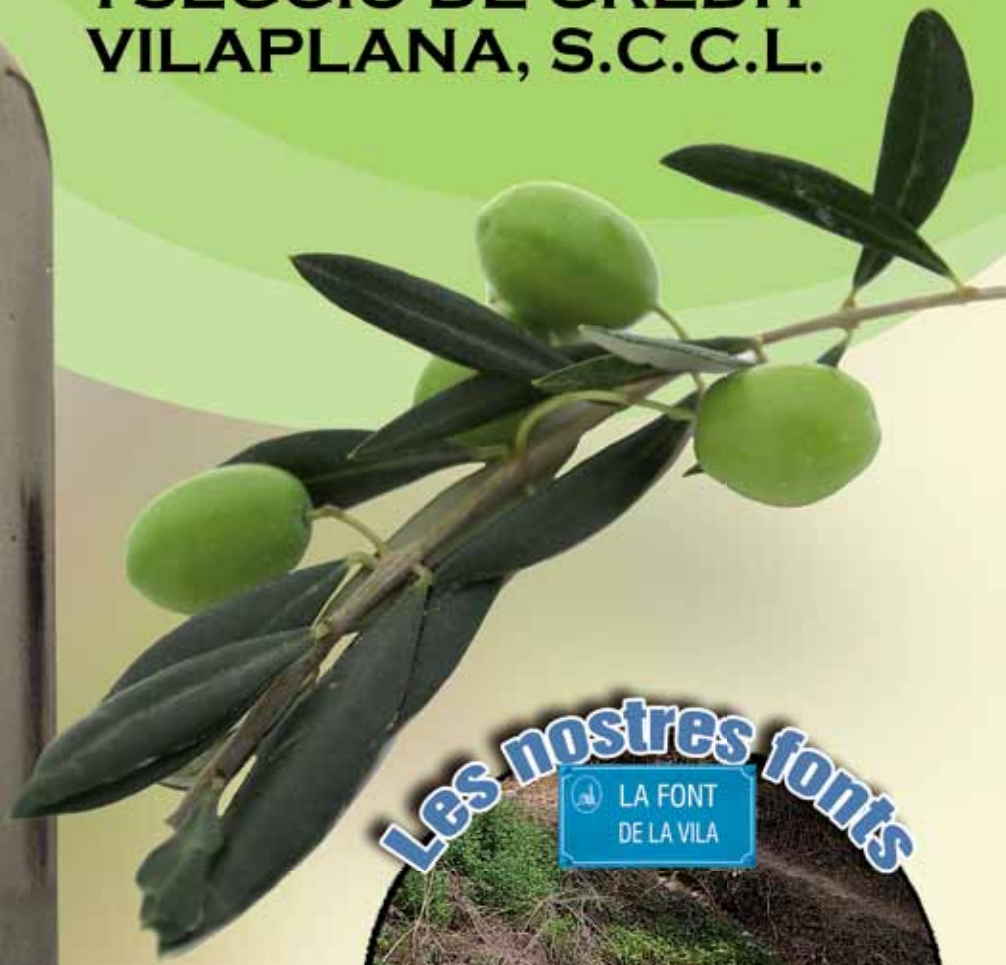
Jm C
Josep M. Cardona Rodriguez
INSTAL·LACIONS I SERVEIS
C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **V I L A P L A N A**
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

MATA
LLAUNERIA
Raval Santa Anna, 47 43201 **REUS**
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Les nostres fonts

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Amb el suport de la
Diputació Tarragona

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS